

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η «ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ»
ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

1878:

ΙΑΚΩΒΑΚΙΩΒΙΑΤΣΕΙΟΣ
ΔΗΜ. ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΓΕΟΥΡΙΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL 53.71 45.0020

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

ΚΟΡΙΝΝΑ, Μηνιαίον περιοδικόν ανάγνωσμα έκδο-
θένον υπό Χ. Σ. Χιώτου. Έτος Γ'. Ιανουάριος, 1878
Φυλ. ΙΑ'. Τιμή συνδρομής δρα. 6 ετησίως. Περιεχόμενα.
Περί μαγνητισμού υπό Π. Κοκκέλλη.—Η Περσική (εκ
των του Βύρωνος).—Τό άρτίον υπό Π. Βεργωτή.—
Τά όνειρα υπό Ορέστου.—Ο Άπολωλώ βίος υπό Έρ-
μάνου Λούντζη, μετάφρασις Δ. Α. Τ.—Φημηγορία
περί Άλεξάνδρου του Μεγάλου (Γαλμουδική απόλο-
γη) υπό Δ. Σ. Άραβαντινού.—Ο ποταμός Ιορδάνης
υπό Δ. Δ. Μάργκρη.—Ο πατήρ και αι τρεις αυτού
θυγατέρες υπό Δ. Ι. Μ.—Η προστασία των Ευρωπαϊ-
ων επί της Ελλάδος.—Σύ κεν ετύχει υπό Φωτεινής
Α. Οικονομίδου.—Τό παιδί και ή Μάνα υπό * * *

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ, Σύγγραμμα περιοδικόν κατά μήνα
έκδιδόμενον. Τόμος Α'. τεύχος ΙΒ'. Δεκέμβριος 1877.
Έν Αθήναις, τύπ. «Παρνασσός». Περιεχόμενα.—Περί
των κατά της Ελλάδικής ποιήσεως υπό Ρυΐου γρα-
φέντων.—Ποικίλα φιλολογικά. § 9 Cuniculus.—κόνι-
κλος § 10 Τούφακες, τούφέλις, τυρφαφόροι.—Οί
διδάσκαλοι της έν Κων[σταντινούπολει] μεγάλης του γένους
σχολής.—Άζαρίης Τζιγάλας (1660—1710)—Όνό-
ματα θέσεων έν Κεραλληνία (Παγιά—Χωνί).—Ο επί
Δευκαλίωνος κατακλισμός και ο χωρισμός της Ευρώπης.
—Ρωσικά περί Ελλάδος έγγραφα νυν τό πρώτον εις
την Ελληνικήν μεθερμηνεύμενα.—Δοκίμιον ποιητικόν.
—Έστίας. Ρωσικά σκηνογραφήματα (διήγημα) Δ.
Ό Συκοφάντης.—Αρχαιολογικά. Γαλλική σχολή Γερ-
μανική σχολή.—Φιλολογικός Σύλλογος Παρνασσός.—
Χρονικά. Φιλολογία, τέχναι και επιστήμαι. Ποικίλα.
Μετεωρολογικόν δελτίον.—Πίναξ των περιεχομένων
—Κατάλογος των συντακτών.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ σύγγραμμα περιοδικόν κατά διημέριον
έκδιδόμενον συμπράξει πολλών λογίων. Τόμος α'.
Τεύχος δ'. των μηνών Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου, Α-
θήναις τυπ. «Έρμής» 1877. Περιεχόμενα. Φεδιάς και
ή εποχή αυτού.—Άνέκδοτα έγγραφα, άποσταλέντα
πρός του; κατοίκους των Κυκλάδων κατά την υπό των
Ρώσων κατοχήν αυτών.—Όλίγα τινά περί των του
καθηγητού Gardthausen συμβολών εις την έλληνικήν
γραφογνωσίαν.—Σημειώσεις συμπληρωτικαί εις τα περί
Κυρίλλου του Ασυριώτου.—Τό άρτίον περί του Ίβίκου
διήγημα.—Επιγραφαί εκ των περί τό Άσκληπιείον τό-
πων.—Βιβλία νεοφανή.—Μετεωρολογικαί παρατηρήσεις.

ΕΣΤΙΑ. Έκδίδεται κατά κατά Κυριακήν. Έτος Γ'.
Άριθ. 107. Περιεχόμενα. Πανομοιάσεων της υπογραφής
του Πετρόμπεη.—Ο Άγγλος γκιουκτάρης.—Οί τρείς
κύριοι της αρχαίας τέχνης ρυθμοί.—Τό πρώτον τηλε-
γράφημα.—Βυζαντινο-τουρκική άνθολογία.—Άλήθειαι.
—Οικονομείω.—Σημειώσεις.—Πρακτικά γνώσεις. Κα-
θαρισμών των σπόγγων.

ΒΥΡΩΝ Μηνιαίον περιοδικόν σύγγραμμα έκδιδόμενον
υπό του φιλολογικού Συλλόγου «Βύρωνος» τη επιστα-
σία επιμελού; Βετιτροπής. Τόμος Γ'. Φυλ. Α'. Περι-
εχόμενα. Ο Άρσιο Πάγος των αρχαίων Αθηνών.—
Ασπασία Δαμπρίδου.—Αί έν Όλυμπία άνασκαφαί.—

Έπιστολαί προς τον σύλλογον Βούργερ και Κρίστη.—
Περί του έν Όλυμπία Ηραίου.—Περί της επιδράσεως
των έπιστημών εις την πολιτικήν.—Μελέτη επί του
πρόσόντων των ποιητών νόμου.—Παρακμή της
της Γαλλικής Μοναρχίας.—Ιστορίας της Ελλάδος επι-
τομή.—Αρχή και πρόοδος της αστρονομίας.—Ο λόρ-
δος και ο άοιδός, σκωτικόν χρονικόν.—Έν συνταγ-
ματικόν ζήτημα.—Άνέκδοτος αυτόγραφος έπιστολή
του Δημητρίου Υψηλάντου.

ΟΜΗΡΟΣ, Μηνιαίον περιοδικόν του όμωνύμου φι-
λεκαπαιδευτικού Συλλόγου. Φυλλάδιον Δεκεμβρίου. Έν
Σμύρνη, τυπ. ο Έρμής 1877. Περιεχόμενα. Η Δημο-
κρατία των Γενουσηίων.—Θυματουργία.—Περί του
Όδεύτου της Κλεοπίτρας.—Περί τινος μολυβδοού-
λου.—Κύριλλος ο εκ Φυρών.—Οί Βυζαντινοί, παρά
Βυζαντινοί.—Γουή αίρεσιάρχης.—Διευνή βιβλιοφυλά-
κων σύνοδος έν Λονδίω.—Περί των ήτων των μυρη-
κων.—Λογοδοσία.—Προσφώνημα.—Περιοδεία της γης.

ΖΑΚΥΝΘΙΟΣ ΑΝΘΩΝ. Μηνιαίον περιοδικόν σύγγραμ-
μα έκδιδόμενον υπό Ιωάννου Γ. Τσακισιάου. Έν Ζα-
κύνθω, τύπ. «Αύγη». Ιανουάριος, έτος Γ'. φυλ. Ζ'.
1878. Περιεχόμενα.—Περί της επιρροής του φωτός
επί των ζώων και των φυτών.—Μελέτη επί της άρ-
χής έλληνικής φιλοσοφίας (συν).—Αί δύο άδελφαί
(συν. και τέλο;).—Οί αιχμαλώτοι του Θεόδωρου (συν).
—Λουκρητία Μαρία Δάβιδων (συν).—Αστρονομικά.
Ο πλανήτης Άρης.—Ποίσεις. Έλένη. Τό κύμβαλο.
Τότε, ήδη.—Επιγράμματα. Υακίνθου.

ΣΩΤΗΡ. Μηνιαίον περιοδικόν σύγγραμμα συντασσό-
μενον υπό διαφόρων λογίων, έτος Α', φυλ. Γ'. Περι-
εχόμενα. Περί της κινή; Διαθέσε;—Ο Αυτοκράτωρ
Ίουλιανός.—Περί Άγίου διδασκαλία Φιδωνος του Ιου-
δαίου.—Η Έκκλησία.—Βασίλειος ο Μέγας.—Αί Θε-
ωρίαί του Υλισμού έν Ελλάδι.—Δημήτριος ο Χιλ-
κοκονδής.—Περί μονομαχίας. Έν Αθήναις, τυπ.
Θρασ. Παπαλεξάνδρου Δεκεμβριος 1877

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ Όργανιστική, Νο-
μική, Οικονομική. Έκδίδεται κατά μήνα υπό τας έμ-
πέσεις του προά τοις έν Αθήναις Έρέταις Εισαγ-
γελέως. Έτος 3ον, φυλ. 30ον Ιανουάριος 1878 Έν
Αθήναις. Περιεχόμενα. Βασιλικά ύπομνήματα φυλακι-
σεων.—Διανομή Ένόρκων κατ' επαρχίας.—Μεταρρύ-
θμισις των φυλακών.—Διακοπή των περιορισμών την
έλευθερίαν ποιών.—Ποινικά άπομνημονεύματα.

ΑΘΗΝΑΙΣ έφ'εμερίς των νέων. Έκδίδεται δς του
αριθ. 2. Έν Αθήναις 15 Ιανουαρίου 1878. Έτος Γ'.
Άριθ. 2. Περιεχόμενα.—Μετάφρασις εκ της Γερμανικής
Είθετίας της κομήσεως Δώρας Ιστριαδος.—Ο Δη-
μήτριος Βούλγαρης.—Η Ρόζα ή τα δύο φρούρια.—Τό
Άλεξ όργον.—Πλασταί κόμαι.—Νοήμων κύων.—Ποι-
κίλα.—Λυσίς αινίγματος.—Αινίγμα.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Συλλεγέντα
υπό Γεωρ. Αρ. Κοντού Δημοδιδασκάλου και τακτικού
μέλλους του έν Αθήναις Έλληνικού Συλλόγου. Τόμος
πρώτος. Έν Κερκύρα τυπ. «Ιωνία» 1877.

ΦΩΝΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ.—Δύο λόγια περί
μεταφράσεως του ποιητού της Ιταλίας.

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1877

ΦΥΛΛ. ΙΑ'.

ΠΕΡΙ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΥ.

Μαγνητισμός καλείται ή ιδιότης ήν έχει ο μαγνή-
της να έλκη τον σίδηρον και άλλα τινά σώματα τον
μαγνητισμόν σήμεραν ταυτίζουσι προς τον ηλεκτρι-
σμόν ει και ή ιδιότης του μαγνήτου είναι μία κατ'
ουσίαν, διακρίνεται όμως εκ των εκδηλώσεών του.

Γήνιος μαγνητισμός είναι ή αίτια των
φαινομένων της έγκλίσεως και της αποκλίσεως και της
μαγνητικής βελόνης. Ίνα εκδηλώσσει τα φαινόμενα ταυ-
τα, θεωρούσι την γήν ως μέγαν μαγνήτην, επενεργούν-
τα επί της βελόνης, ούτινος οί πόλοι κείνται ού μα-
κράν των γεωγραφικών, μη συμπίπτοντες όμως μετ'
αυτών. Η έντασις δέ της δυνάμεως ή προσδιορίζουσα
την μαγνητικήν έγκλισιν και απόκλισιν ποικίλλει μετά
της άποστάσεως κατά τους πόλους.

Οί αρχαιοί είχαν γνώσιν τινά των ιδιοτήτων του
μαγνήτου ο Πλούταρχος, έν πολλοίς των διαλόγων αυ-
του, διμλει περί ταύτης. Αί πρώται περί τούτου γνώ-
σεις έν Ελλάδι, άνέρχονται μέχρι των χρόνων του Πυ-
θαγόρου ή πρώτη σπουδή του μαγνητισμού έν Ευρώ-
πη ήρξατο από της έν αυτή εισαγωγής της πυξίδος.

Έν αρχή του ις. αιώνος ο Cabot ταξείδεύων εις Β.
Αμερικην ανέκλυψε την απόκλισιν της μαγνητικής
βελόνης και ο Gilbert περί τα τέλη του αιώνος έκει-
νου συνέγραψε την πρώτην περί μαγνητισμού και ή-
λεκτρισμού πραγματείαν έν ταύτη άποδείκνυσιν ότι
την μαγνητικήν βελόνην διευθύνει ή επιφάνεια της γης.

Κατά τον ιθ. αιώνα ο Halley παρετήρησεν έν Αγία Β-
λένη τας διαφοράς της μαγνητικής βελόνης. ο δέ Knight
τῷ 1746 έτελειοποίησε τον τεχνητόν μαγνήτην, άλλ' έτή-
ρησε τον τρόπον μυσικών, όπερ δέν εκώλυσε τον Duhamel
έν Γαλλία, να κατασκευάση την μαγνητικήν ράβδον. ο
δέ Mitchell έν Αγγλία, εις τό αυτό κατήνησε συμπί-
ρισμα και υπελόγησε την ελάττωσιν της μαγνητικής
δυνάμεως. ο Aepinus έτελειοποίησε την μέθοδον του
Mitchell. ο φυσικός, ούτος προσέτηκεν ότι πάντα τα

σώματα έχουνσι την μαγνητικήν ιδιότητα, αλλά κατά
διάφορον βαθμόν, και ότι τα μαγνητικά φαινόμενα ο-
φείλονται εις ρευστόν άνάλογον του έν τῷ ηλεκτρι-
σμῷ ή ανακάλυψις του ηλεκτρο-μαγνητισμού υπό του
Oersted τῷ 1819, απέδειξε την ταυτότητα των δύο
σωμάτων.

Ζωϊκός μαγνητισμός. ούτω καλοῦσιν οί
όπαδοί αυτού την επήρειαν ήν δύναται τις να εξη-
σκήση επί του σώματος έτέρου. τα παραγόμενα εκ
της μαγνητικής ταύτης ιδιότητος άποτελέσματα εισίν
ήδετα θερμότης, νάρκωσις, ύπνος κατά τό μάλλον και
ήττον βαθύς. έξωτερική άναίσθησία, γενική ή μερική
νυκτοβασία, μετά ή άνευ διαυγαίας. σπασμοί και προ-
σβολαί νευρικαί εκτασις. άλλ' ένίοτε και ούδέν τού-
των παράγεται. Παράγονται δέ τ' άποτελέσματα το-
σούτω εύχερέστερον, ότω συχότερον επαναλαμβάνον-
ται. Τ' άποτελέσματα ταυτα άποδίδουσιν εις την
υπαρξιν λεπτοτάτου ρευστού, ίδιου εις τα έμψυχα, οί-
περ εκάλεσαν, «ζωϊκόν μαγνητισμόν.»

Οί πλείστοι των μαγνητιστών παραδέχονται ότι τό
ρευστόν τούτο είναι ταυτό και τό νευρικόν ρευστόν
ότι, ως ή βούλησις διευθύνει τό νευρικόν ρευστόν προς
τά σωματικά όργανα, ίνα κινήση αυτά, δύναται ούσαύ-
τως να ρίπτη τό ρευστόν τούτο και έξω, επί του άλ-
λοτριού σώματος. Ισχυρίζονται δέ ότι διά της συσσω-
ρεύσεως τούτου του πνεύματος μη έχοντος άρκούσαν
ποσότητα, καθίστησιν ίσορροπίαν και έπυξάνη την
ζωϊκήν δύναμιν.

Άλλ' οία δήποι. άν ή ή θεωρία τούτου, βεβαιούσιν
ότι τ' άποτελέσματα εισί σπουδαία και σωτήρια. διά
των μαγνητικών μεθόδων θεραπεύεται ή άνακουφί-
ζεται ή άνθραπότης από πολλών άσθενειών, άναγομέ-
νων μάλιστα εις τό νευρικόν σύστημα. ή γνώμη αυτη
αριθμεί υπό τας πτέρυγας αυτης πολλούς και σοφούς
άνδρα, οίτινες παραδέχονται ότι ή τελειοποίησις των
μαγνητικών άποτελεσμάτων και ή πρόοδος της μελέ-
της του μαγνητισμού θέλουσιν εγκαινίση νέαν φάσιν
εις την τσοσούτῃ πτωχόν και άσθενή ίατρικήν επιστή-

ΕΛΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ἀ.θος τῆς ἡλικίας... Καὶ ἡ μὲν ὅπως εἶνε περι-
καλλῆς! Ἄσπλος ὁ ἕτερος καὶ ἀλυσίδετος... Ὡ Χρι-
στὲ! οὕτως εἶναι πρέπον νὰ παρουσιάζεται υἱὸς ἐ-
νώπιον πατρὸς; Ὁ Οὐγος ὀρεῖται σήμερον νὰ ἐμ-
φανισθῆ αὐτόσε, ὅπως ἀκροασθῆ παρὰ τοῦ μένεα πνεύ-
ματος γεννήτορος ἀπόφασιν θανατόνουσαν, καταισχύ-
νουσαν αὐτόν! οὐδὲν ἦττον, δὲν φίνεται ἐπιτοκίμενος
καίπερ δὲν ἐξῆλθεν ἐτι λέξις ἐκ τῶν χειλέων του.

Ἐχοπρόσωπος, ἀκινήτουσα, σιωπηρὰ ἡ Παρισίνα
ἀναμένει τὴν καταδίκην της. Ὁπόσον, οἴμοι, ἀλλοῖα
της; ἀλλοτε ποτε ἐνδικασπειρούσης συνήθως, ἐν μιᾷ πε-
ριωπῇ, θυμηδία καὶ ἰλαρότητα εἰς τὰς πομπώδεις
αἰθούσας, ὅπου συνέβρε τὸ ἄωτον τῶν ἵπποτων, ὅ-
πως τὴν προσέφη τὸ σέβας του, αἱ δὲ μάλλον ἐ-
πικροδοῖται καὶ ἐπαινεταὶ δέσποιναι ἐφιλοτιμοῦντο ν'
ἀπομιμηθῶν τὸ εὐλαλον, τὸ εὐχαρι καὶ εὐτυμπερί-
φορον αὐτῆς! Ἄν τότε ἐν μόνον δάκρυ κατελείβετο
τῶν ὀφθαλμῶν της, μυρίους πολεμιστὰς θὰ ἐβλεπεν
ἐξορμώντας πρὸς διεκδικήσιν της, μυρία ξίφη ἀπογυ-
μνούμενα. Τώρα δέ;... δεινὴ μεταβολή! δύναται
αὕτη νὰ ποιήσῃ νεῦμά τι; εἰς τὸ νεῦμα δ' ἐκείνο
τίς ἤθελεν ἐγερθῆ; Ἄπικτες ἐκδοτοὶ εἰς βραθεῖαν σι-
γῆν, τὸ πρόσωπον κωπιδόν, συνωφρευμένον τὸ μέτω-
πον, συνεσταυρωμένους τοὺς βραχίονας καὶ τὸ ἦθος
ἀπαθές καὶ σοβαρὸν ἔγοντες, ἀσθενῶς καὶ μόλις κατέ-
χουν τὸν σαρδάνιον, τὸν εἰς τὰ χεῖλη των ἐπνυθούντα.
εἰ δέσποιναι, οἱ ἵπποται, οἱ ἀδελκοὶ τοιοιποτρόπως
τὴν περιστοιχοῦσιν ὁ δὲ πεφιλημένος ἀνὴρ, ὅστις, ἐ-
λεύθερον ἔχων τὸν βραχίονα, εἰς μίαν μόνην τῶν ὀ-
φθαλμῶν της ριπὴν θὰ ἐδράττετο τῆς λόγης, σπύ-
δων πρὸς λύτρωσιν ἐκείνης, ἢ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὁ
ἀνὴρ αὗτος, ἄλλος; ὑπὸ ἐπαράτου ἔρωτος πρὸς τὴν τοῦ
πατρὸς του σύζυγον, κειτὰ σιδοροδέσμιος. Καίπερ δὲ
ἵσταται παρ' αὐτὴν, τυφλώττει πρὸς τὰ δάκρυα τῶν
ὀφθαλμῶν ἐκείνων, περιλύπων ὑπὲρ ἄλλων ἢ ὑ-
πὲρ αὐτῆς; ἀβλεπτεῖ τὰ ἀγαπητὰ ἐκεῖνα βλέφαρα, ὅ-
που συνήθως, ἐν ποιᾷ χροῖᾳ χαίνου ἴου, ἐπλανώντο
ποτε αἱ φλέβες ἐπὶ περικόλπου ἀλαθάστρου, λίαν ἐπα-
γωγῶς τὰ φιλήματα προκαλοῦντος. Τώρα δὲ αὐτὰ,
διαφλεγόμενα ὑπὸ πελιδνοῦ πυρὸς, φαίνονται αὐτομά-
τως συγκλειόμενα, μάλιστ', ὡς πεπλὸν τι, ἠρέμα χα-
λώμενα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων, ἑτεροπλανῶν, βρ-
αίων, οἵτινες ὑπὸ βραδυσταλάκτων σταγόνων ὀλονὲν
καταβρέχονται.

Οὐδ' ἴσως θὰ ἐκράτει τοὺς θρήνους, εἶδεν ὅμως τὰ
βλέμματα πάντων ἐπ' αὐτοῦ πεπρασσευμένα καὶ κατέ-
πεψε τὰ ἐτοιμῶρρα δάκρυα του. Ἐφερεν ὑψηλὰ τὸ
μέτωπον, γνοφῶδες καὶ ἀγέρωχον, καὶ μεθ' ὅλον τὸ
ἄλγος, τὸ κατατρῦχον τὰ ἐνδόμυχα τῆς ψυχῆς του,
ὁ Οὐγος δὲν κατέβη ἐν τῇ ὀμγύρει ἐκείνη, μέχρι τῆς
ἀνανδρίας τοῦ κλαυθμοῦ. Οὐχ ἦττον, τὰ ὀμμάτια του
δὲν ἀπεκόπησαν ν' ἀτενίσωσι πρὸς τὴν κατώδυνον ἐ-
κείνην. Ἡ ἀναπόλησις τῶν ὀπείων ἀπέπτυσαν ὠρῶν,

τὸ ἐγκλημά του, ὁ ἔρωτός του, ἡ ἀθλιότης, εἰς ἅν πα-
ρίεπεν, ἡ ὀργὴ τοῦ πατρὸς, ἡ δικαία τῶν ἐναρέτων
βδελυγμία, ἡ μοῖρα, ἡ καταθλίβουσα αὐτὸν ἐν τῇ
ζωῇ καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, ἡ τύχη ταύτης... πάντα
ταῦτα κατένυζαν τὴν καρδίαν τοῦ Οὐγού, οὐδ' ἔσχε
τὴν γενναϊότητα νὰ προσβλέψῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐ-
κείνου, τοῦ παρὰ τοῦ θανάτου ἐσφραγισμένου, καθότι,
προδιδόμενος ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, δὲν θὰ ἔσθενε νὰ
ὑποκρίψῃ τὴν θυμικὴν ἀγωνίαν του ἐπὶ τοσοῦτοις δαι-
νοῖς, ὧν αὐτὸς αὗτος ἐγένετο ὁ παραίτιος.

Ὁ δὲ Ἄζος ἔλεξε τάδε. «Ἐὼς χθὲς καὶ πρῶτον ἐγὼ
ἐσεμνυμένον ἐπὶ τέκνω καὶ συζύγῳ, πλὴν ἅμα τῇ ἡ-
μέρᾳ τὸ ἄνερον διελύθη, καὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀμ-
φοτέρων θέλω ὀφραμισθῆ. Πανέρμος καὶ ἀνιερὸς θέ-
λει διακρῆσαι ὁ βίος μου. Ἀλλ' ἔστω καὶ διαρρέυθι!
Εἰπέτε σεῖς, ἂν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως πως ἢ
ὅπως ἔπραξα! Οἱ δεσμοὶ ἐκεῖνοι διερράγησαν ἤδη,
οὐδ' εἶμαι ἐγὼ ὁ δικαστὴς αὐτοῦ... Τὸ ἐπίκοπον
εἶνε ἔτοιμον, Οὐγε, ὁ ἱερεὺς; σὲ περιμένει, καὶ ἔπειτα
τὰ ἐπιχειρᾶ τοῦ ἐγκλημάτος σου. Ἀνάπεμψε πρὸς
οὐρανὸν τὰς ἱκεσίας σου, πρὶν ἢ σὲ καταλάβῃ ὁ ἐπιέ-
ριος ἀσὴρ, καὶ προσπάλησον νὰ τύχῃς τῆς ἀφέσεως.
Νὰ σὲ συγχωρήσῃ δύναται μόνη ἡ αἰθία Δικαιοσύνη,
πλὴν δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς γωνία, ὅπου ἀμφοτέ-
ροι ἡμεῖς ἠθέλαμεν δυνθῆναι νὰ συναναπνεύσωμεν οὐδ'
ὦραν ζωῆς. Χαῖρε! δὲν θελω τὲ ἶδει ἀποθνήσκοντα
... Ὅχι ἴδης τὴν πλάσμα ἀσθενές, τὴν κεφαλὴν του
... Ἀπελθε δὲν ἔχω τὴν εὐψυχίαν νὰ τελειώσω...
φύγε μακρὰν ἐμοῦ γύναι ποταπὴ καὶ ἀναιδής! Τὸ αἶμα
τοῦτου δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὅστις τὸ χύνω, τὸ χύνεις σὺ,
σὺ μόνη! Ἄν δὲ τοιοῦτον θέαμα δὲν σὲ θανατώτῃ,
χαίρου, ὦ μαχητῆρ, ἐπὶ τῇ ζωῇ, ἦν σὲ χαρίζω.»

Ὁ Ἄζος τότε συνεκάλυψε τὸ πρόσωπον, καθότι
ἠσθάνετο τὰς φλέβας του ἀπίσας ἐξοιδαιμιμένας καὶ
κοχλαζούσας, ὡσεὶ ὄλον τῆς καρδίας του τὸ αἶμα
συνεφορεῖτο πρὸς τὸν ἐγκέφαλον. Ἐμεινεν ἐπὶ μακρὸν
κεκυφῶς, ἔφερε τὴν τρέμουσαν χεῖρα ἐπὶ τῶν βλεφά-
ρων του, καὶ τὰ ἀπέκρυψεν ἐκ τῆς ὄψεως ἀπάντων.
Ὁ δὲ Οὐγος ἐτέρωθεν ἤρε πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας,
ἐκ τῶν ἀλύσειων βεβραρημένας, καὶ ἠτήσατο τὸν λό-
γον. Κατένευσεν ὁ πατήρ.

Ὁ θάνατος ὄχι δὲν μὲ πτοεῖ. Μὲ εἶδες πολλάκις
παρὰ τὸ πλευρὸν σου διανοίγοντα αἱματταν ὄδον ἐ-
πὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Τὸ ξίφος ὑπερ μοι ἀφῆρ-
πασαν οἱ ἀναγῆροι δορυφόροι σου, οὐδέποτε ἔμεινεν
ἀπρηκτοῦ, τὸ ἐνθουμῆσαι! καὶ ἔχυσεν ὑπὲρ σοῦ αἶμα
πλειότερον, παρ' ὅσα δὲν δύναται ποτε ὁ πέλεκυς νὰ
χύσῃ ἐκ τῆς κεφαλῆς μου. Τὴν ζωὴν ἔσχον παρὰ σοῦ
τὴν ζωὴν. ἦν δὲν δύναμαι νὰ σὲ χαρίσω, εἶσαι δὲ ἀ-
πόλυτος; κύριος νὰ τὴν ἐπαναλάβῃς ἀπ' ἐμοῦ. Πλὴν
κῆδομαι τὰ μέμιστα τῶν παλαιπωριῶν τῆς μητρὸς
μου, τοῦ περιφρονηθέντος ἔρωτός της, τοῦ ὄνειδους,

εἰς ὃ κατεβῆ, καὶ τοῦ ἀτιμωτικοῦ στίγματος, διὰ
μητρικῆς κληρονομίας εἰς ἐμὲ διαβ. βασθέντος. Τώρα
ἡ δύσμοιρος ἀναπαύεται ἐν τῷ τάφῳ, ὅπου τὸ τέκνον
της, σὸς; ἀντερρατῆς, θέλει μετ' οὐ πολὺ καταβῆ. Ἡ
κατεσπαργμένη καρδία της καὶ ἡ ἀποκεκομμένη κε-
φαλὴ μου θέλου μαρτυρεῖ, ἔσθθεν τοῦ τάφου, τὰς
εὐμενεῖς διαθέσεις τοῦ πρώτου σου ἔρωτος καὶ τὴν
συμπαθῆ σου πατρικὴν μέριμναν.

Σὲ καθύβρισα. Ἰθὺν ἀνθ' ὕβρεως. Ἄδελον δὲν σὲ
ἦτο, ὅτι αὐτῇ, (ἀτυχῆς; θῦμα τῆς ὑπερφανίας σου)
προτοῦ γείνη συζυγὸς σου, μνηστευθεῖσά με πρὸ πολλοῦ,
μου ἠγάσθη. Σὺ τὴν εἶδες, σὲ ἐμάγευσεν ἡ μορφή της,
αἰτιώμενος δὲ τὴν γέννησίν μου, πταῖσμα ἰδικόν σου,
μὲ περιστὰς ἀνάξιον αὐτῆς, τῆς χεῖρός της... καὶ
διατί; ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἦμην ὁ νόμιμος κληρονόμος, καὶ
δὲν ἐδυνάμην, λόγῳ τῆς γεννήσεώς μου, νὰ ἀποβλέψω
εἰς τὸ στέμμα τῶν Ἑστίων. Ἄλλ' ἂν μ' ἐδέδωτο τὸ νὰ
πραταῖν, ὀλίγων ἐναυτῶν περίοδος τὸν βίον μου, τὸ
ὄνομά μου τότε θὰ ἠμαύρωντο τὸ τῶν Ἑστίων, ἢ δὲ λαμ-
πρότης του παρ' ἐμοῦ μόνου θὰ προήρχετο. Περιεζώ-
σθη ξίφος, καὶ ἐδῶ πάλλει τοιαύτη καρδία, ὥστε ἀξι-
οῦμαι νὰ μὲ περιστέψῃ τὸ μέτωπον κράνος ἐνδοξον καὶ
λαμπρότερον παρ' ὅσα ἐστὶλψάν ποτε ἐπὶ τῆς ἡγεμονι-
κῆς κεφαλῆς τῶν πολυκρίθμων προγόνων σου. Ὡ ὄχι
πάντοτε ὁ ἐξ ἀρχαίου γένους ἀνὴρ φέρει ἐπαξίως τοὺς
χρυσοὺς πτεριστῆρας, καὶ οἱ ἰδικοί μου οὗτοι ἐλαύ-
νοντες εἰς τὰς μάχας σου τὸν γενναῖόν μου κέλητα,
προήλασαν αὐτὸν μαχητῶν καὶ στρατηγῶν ἡγεμονο-
γενῶν, ὅτ' ἐν τῇ κραυγῇ Ἐστῆς καὶ Νίκης ἐ-
πέπεσα κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ δικαιολογηθῶ, καὶ δὲν σ' ἐξαίτου-
μαι νὰ ἀφήσῃς τὸν χρόνον νὰ καταναλώσῃ τὸ ὑπόλοιπον
τῶν ὀκυπῶρων ἐκείνων ὠρῶν καὶ ἡμερῶν, ἐφ' ὅς; ἐδυ-
νάμην νὰ διαβίωσω, πρὶν ἢ ἐπανέλθω εἰς τὴν ἀναίσθητον
κάνην. Σύντομος ὑπῆρξεν ἡ φρενίτις μου, καὶ σύντομος
ἔδει νὰ ἦναι. Ἀλλὰ, καίτοι ὁ προστριβίς μοι μῶμος
ἀτιμάζει τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ὄνομά μου, ἢ δὲ βασι-
λική σου κενοδοξία ἀπαξιοῖ νὰ τιμήσῃ θνητόν, οἷος
ἐγὼ, οὐδὲν ἦττον ἐπὶ τοῦ προσώπου, καὶ πλείοτερον,
ἐν τῇ καρδίᾳ, μ' ἐνετύπωσες τοὺς χαρακτῆρας σου.
Ἐγὼ (ιδέ με!) εἶμαι τὸ πανομοιότυπον σου, Πα-
ρὰ σοῦ μόνον ἀπορρέει ἡ ἀδάμαστος γενναιοψυχία μου.
Παρὰ σοῦ... μὴ δὰ, μὴ τρέμεις!... παρὰ σοῦ ἡ
σιβηρότης τοῦ βραχίονος καὶ ἡ θερμουργὸς ψυχὴ, ἐπει-
δὴ σὺ μόνον τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν διάνοιαν καὶ
τὸ πνεῦμά σου μὲ μετέδωκες. Τώρα θαύμασε τὸ ἔρ-
γόν τοῦ ἐπονιδίστου σου ἔρωτος, τιμωρήσαντός σε
σκληρῶς, διὰ τῆς παροχῆς τέκνου κατὰ πολλὰ ὁμοί-
ου σοι. Ὅχι! ἐν τῇ ψυχῇ μου οὐδὲν, οὐδὲν ὑπάρ-
χει νόθος; ὡς ἡ ἰδική σου δυσφορεῖ πρὸς πάντα ζυ-
γόν σὲ ὀρεῖται νὰ ἀναλάβῃς ἀπ' ἐμοῦ, περὶ ὀλίγου ποιοῦμαι,
ὡς καὶ σὺ, ὅποτε ὠπλίσεις τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ κρά-

νους, καὶ ὁ μὲν παρὰ τὸν δὲ ἐκεντροζόμενος τοῦ ἀσθ-
μαίνοντος ἵππου μας; ἐπὶ τῶν ἐχθρικῶν πομπῶν.
Σικὰ εἶνε τὸ παρελθόν, τὸ ὅποιον ἐδύναται νὰ μὲ ἀνα-
νεώσῃ τὸ μέλλον, νὰ μὲ ἀκνεώσῃ καὶ οὐδὲν πλεόν.
ἀλλ' ὅμως μὲ λυπεῖ, ὅτι δὲν ἔπειρα μαχόμενος; ἐπειδὴ
εἰ καὶ σὺ εἶσαι ὁ στυγερὸς πρόξενος τῶν θειῶν τῆς
μητρὸς μου καὶ ὁ ἀρχὴ τῆς νουμίας μου, οὐχ ἦττον
αἰσθάνομαι ὅτι εἶσαι πατήρ μου, καὶ ὅτι ὁ θάνατος,
εἰς ὃν μὲ ὑποβάλλεις, εἶνε φοβερός; καὶ μὲν, ἀλλὰ δι-
καιος. Γεννηθεὶς ἐν ἀνομίᾳ, ἀποθνήσκω ἐν ἀτιμίᾳ, καὶ
ὅπως ἦνοιξα τὰ βλέφαρα, οὕτω θέλω τὰ κλείσει οὐδὲς.
Ἐπταίσειν ὁ υἱός, ὡς ἔπαισε καὶ ὁ πατήρ, καὶ τιμω-
ρῶν ἐμὲ, τιμωρεῖς ἅμα καὶ σεαυτόν. Τὸ ἐγκλημά μου
ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων φαίνεται ἐπιπολὺ βρῦρτερον,
μεταξὺ ὅμως ἀμφοτέρων ἡμῶν θέλει κρίνει ὁ Αἰώνιος.»

Ἐσιώπησε, καὶ συνεσταύρωσε τοὺς βραχίονας. Αἱ ἀ-
λύσεις σεισθεῖσαι ἐκλαγξαν, ὁ δὲ πένθιμος ἐκεῖνος κρό-
τος εἰσέδυσεν εἰς τὴν ἀκοὴν τῆς ὀμγύρεως, καὶ τὴν
κατετάραξεν. Ἐπειτα πάντων τὰ πρόσωπα ἐστράφησαν
πρὸς τὴν ὀλεθρίαν καλλονὴν τῆς Παρισίνης.—Ὅχι ἰ-
σχύσει ἀρὰ γε αὕτη νὰ ὑποστῇ τὴν φοικτὴν καταδί-
κην; Παρτεία τοῦ θανάτου ἐκείνου, ἀκινήτος, ὠχρὰ,
τοῦ ὀφθαλμοῦς ἔχουσα ὀρθανοίκτους, ἐκθάμβους, βολερούς,
ἔμεινεν εἰς τὴν προτέραν στάσιν, οὐδ' ἐστράφη πρὸς τὰ
δεξιὰ, ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά; δὲν ἀπέκρυψεν ἐτι τοὺς
ὀφθαλμοὺς της, δὲν ἐκλείσεν ἀκόμη τὰ ὠραῖά της βλέ-
φαρα; τὸ δὲ λεύκωμα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων διεστέλ-
λετο περὶ τὴν ἀκίτνα τῶν γλαυκῶν κορῶν, οἱ δὲ κό-
ραι ἐφαίνοντο κρυσιόχραιοι, καὶ ὡς νὰ ἀνεμίγη πάγος
πρὸς τὸ αἶμά της. Τοιαύτη ἦτο ἡ ὄψις τῆς γυναικὸς,
καὶ (σκληρὸν, ἀνεκδιήγητον) ἐκ τῶν φαιῶν ἄκρων τῶν
μακρῶν βλεφαρίδων της συσσωρευόμενον βραδέως, κα-
τέσταζεν ἐκ διαλειμμάτων μέγα δάκρυ, καὶ ὁ βλεπῶν
αὐτὴν μεγάλως ἐξεπλήττετο, ὅτι ἀνθρώπινον ὄμμα ἡ-
δύνατο νὰ χύνην τετρακῆτα δάκρυα. Αὐτὴ ἀπεπειράθη
νὰ λαλήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ της, διακοπιεῖσα, ἐστάθη ἐν
τῷ λάρυγγι, καὶ δὲν ἀνέδωκε ἢ βραγχώδη οἰμογῆν,
οὕτως ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ὅλη ἡ ψυχὴ της ἐξεχ' ἔνετο
ἐν τῷ γόῳ ἐκείνῳ.

Ἡ σιωπὴ ἐπανάηθε. Κατέβαλε τότε καὶ νεῖα, ἀπό-
πειραν ἢ δειλαίος, ἀλλ' εἰς μακρὰν καὶ δεξιᾶν κραυ-
γὴν ἀπέληξεν ἡ φωνὴ της. Ἐπειτα ἔπεσον ἐπὶ τοῦ
δαπέδου, ὡς λίθος ἀναίσθητος, ἢ ἀνδριάς ἐκ βάρβιν
ἀνατραπέως; καὶ ὁμοιάζουσα μάλλον ἄπνουν ὄμμα, τὸ
φάσμα τῆς Παρισίνης, παρὰ τὴν ζώσαν καὶ πραγμα-
τικὴν, διηρησιμένην ὑπὸ τῶν αἰσθητέων καὶ τῶν φίλ-
τρων, ἀκαταμαχῆτων πρὸς τὴν ἁμαρτίαν κέντρων,
ἀνίκανον ὅμως νὰ ὑπομείνῃ τὸ αἰσχος τῆς κατηγο-
ρίας.

Ἐξῆς εἰσέτι. Τάχιστα ἀνεκύψεν ἐκ τοῦ ληθάργου ἐ-
κείνου, ὅστις ἐφαίνετο ἀπομιμούμενος τὴν ἐπιθανάτιον
ὄψιν. Πλὴν δὲν ἀνέλαβεν ἐντελῶς καὶ τὸ λογικόν της.
Ὁ νοῦς της, προσβληθεὶς, ἐξέλιπεν ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς

της δδύνης, και ὁμοιος πρὸς τόξον, οὐτινος ἢ βροχῆ ἐχλαρώσῃ τὴν νεῖριν, και μὴ σθένον νά ἐκιοξείτη τὰ βέλη πρὸς τὸν τεταγμένον σκοπὸν, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἐκείνῳ δὲν ἀνεφύετο λογισμὸς εἰμὴ ἀόριστος, ἢ μωρός. Ἀδιόρατον πρὸς τὸν νοῦν τῆς ἦτο τὸ παρελθόν, ἀδῆλον τὸ μέλλον, οὐδ' ἐκέκτητο ἕτερον ὁδὸν ἢ ἀκτινά τινα φωτὸς ψευδοῦς. Ὁμοίωζεν ὀδοιπόρον, ὅστις ἐν ἐρήμῳ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς θεύλλης πλανᾶται παρεκτραπείς τῆς εὐθείας ὑπὸ τὴν μαρμαρυγὴν τῶν ἀστραπῶν. — Ἐτρεμεν. . . ἤσθάνετο ἢ δειλαίος, ὅτι συγκεχυμένη τις εἰκὼν ἐγκλήματος τὴν κατεπίνει, ὡσεὶ ἄχθος πάγου. Ἐτήρις ἀμυδρὰν τινα ἀνάμνησιν ἐγκλήματος, ἀτιμώσεως και κεφαλῆς καταδικασμένης νά καταπέσει. . . Τίνος; δὲν ἐνθυμεῖτο. Νεκρὰ ἦτο ἡ ζῶσα; Ἐπίτει τὴν γῆν; ἢ ἐθεώρει ἀράγε τὸν οὐρανόν; τὰ πρότωπα ἐκείνα, τὰ βλοσυρὰ ἐκείνα ὄμματα, τὰ ἐπ' αὐτῆς ἐπιτυλωμένα, ἀνθρώπων ἦσαν ἢ δαιμόνων; . . . Ὡ ἡ δυστυχῆς, ἥτις μόνον ἐπὶ προσφιλῶν, ἰατρῶν προσώπων ἦτο τέως συνειθισμένη νά ἐπναπαύῃ τὸ βλέμμα! Πλάνη, ἀλλῆ; ἐνεφώλευε μόνον εἰς τὸν στρεβλὸν και παρασχευμένον ἐκείνον νοῦν, ἀμορφοῦ χάος, ἔμπλεον κενῶν φόβων και ἐλπίδων. Οἰσρατουμένη ὑπὸ τοιοῦτων νοσερῶν ἐνυπνίων, μετέπιπτεν ἐναλλάξ ἀπὸ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς γέλωτας, και προώθει τὴν χαρὰν και τὴν λύπην μέχρι παραφοράς. — Τοιαύτη ἦτο ἡ μανία ἥτις τὴν κατέλαβε, μετ' αὐτῆς δὲ θέλει συγκαταβῆ εἰς τὸν τάφον.

[τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον] Δ. Σ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.

Ὁ κ Π. Βεργιωτῆ, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τοῦ ἀτελοῦς συστήματος τῆς κατωτάτης παρ' ἡμῖν ἐκπαίδευσως, ἐδημοσίευσε πρὸ διετίας πληθεῖς πρακτικῶν ἀληθειῶν βιβλίον ὀ τί τ η ς, οὐτινος τὴν ἐκδοσιν οὐχὶ μόνον ἡ Κόρινθα, ἀλλὰ και πολλαὶ ἕτεραι τῆς πρωτευούσης ἐφημερίδες μετ' ἐπαύων ἀνήγγειλαν. Γὸ ἔργον τοῦτο εἶναι ἀπόρροια βαθείας και πολυχρονίου μελέτης, σειρά ἰδεῶν και σκέψεων, ἐν αἷς ὁ συγγραφεὺς ἐπικρίνει δι' ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων τὸ ὑπάρχον σύστημα τῆς κατωτάτης ἐκπαίδευσως, ἐπιμένων ἰδίως εἰς τὸ ὅτι μετὰ τοῦ νοδὸς ὀφείλει νά διαπλάττηται και ἡ καρδία, και προτείνων πρὸς ἀσφαλεστέραν τούτου ἐπίτευξιν τὴν εἰσαγωγὴν τῆς παραστατικῆς μεθόδου. Εὐχαρίστως δὲ βλέπομεν ὅτι οἱ κόποι τοῦ συγγραφεὺς δὲν ἐματαιώθησαν· διότι ἐνῶ πρότερον ὀλίγοιτο ἐνησυχολοῦντο ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὀπερ διὰ τὰ ἔθνη ἄτινα θέλουσι νά ζήσωσι ἐν τῇ ἰστορίᾳ, ἀποτελεῖ τὴν κρηπίδα τοῦ ἀληθοῦς αὐτῶν πολιτισμοῦ, ταῦν πλείστοι σπουδαῖοι λόγιοι, προεξάρχοντος τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκπαίδευσως Ἰγουργοῦ, ὕψοσι τὴν φωνὴν των περὶ ριζικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἡμῶν συστήματος, προσπαθῶν ἕκαστος αὐτῶν νά ἐπιφέρῃ αἰτίαν νινὰ λύσιν, συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς και τοῦ ὑποδείγματος τῶν καθ' ἡμᾶς ἐνδοξῶν πολιτειῶν. Ἀλλὰ διεξοδικωτέρα ἐκθεσις τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος καθίσταται ἄσκοπος, ἀφοῦ και ὁ ἀδελφότερος τῶν ἀναγνωστῶν δύναται νά λάβῃ ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν περὶ τῆς μεγίστης αὐτοῦ ἀξίας ἐκ τοῦ κάτωθι δημοσιευομένου ἀποσπάσματος. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο, ὑποδεικνύον τὸ μετὰ λόγου αἰσθημα τῶν καλλωνῶν τῆς τέχνης και τῆς φύσεως, ἀπευθύνεται κυρίως πρὸς τοὺς ἰθύντορας τῶν ἀπαλῶν και ἀμορφῶτων τῶν παίδων καρδιῶν, οἷτινες, ὀφεί-

λοισι νά ἀντικατοπτρίζωσι τὴν ψυχὴν τῶν νεαρῶν αὐτῶν αἰλῶν εἰς τὰς εἰκόνας παντὸς ἀγαθοῦ και ὀραίου, διεγείροντες ἐν αὐτοῖς τὸ αἰσθημα τοῦ καλοῦ, και προσέχοντες, κατὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα ὀπως· «μὴ βία τοῦ πατῆρος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ἀλλὰ παίζοντας τρέφωσιν, ἵνα και μάλλον οἷοί τ' ὄσι καθορᾶν ἐφ' ᾧ πέφυκεν ἕκαστος.» Πλὴν ὑπάρχουσι δημοδιόδοιοι τοιοῦτοι ἐν Ἑλλάδι; Σ. τ. Δ.

ΤΟ ὨΡΑΙΟΝ.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει καθ' ἐκάστην ν' ἀκοῆ κανὲν γλυκὸ τραγοῦδι, νά διαβάτῃ κανὲν ὀρατον ποίημα, νά βλέπῃ κάμμιαν ἐξοχὸν εἰκόνα, και νά ἐκφράξῃ κάποιαι ὀραταὶ ἰδέαι, ἀλλέως χάνει τὸ αἰσθημα τοῦ ὀραίου και τοῦ τελείου και τὴν πρὸς τοῦτο τάσιν ἀμβλύνεται. (Γκαττιες)

Ἡ οὐρανία ἐκείνη λάμψις, ὀποῦ σὲ σταματᾷ, σὲ ἀφίνει ἐκστατικόν ἢ λάμψις ἐκείνη, ὀποῦ σὲ χροποιεῖ, σὲ ἐνθουσιᾷ, σὲ μεγαλύνει, εἶναι τὸ ὀραῖον. Τὸ ὀραῖον εἶναι τὸ σχῆμα κάποιου γλυκυτέρου ὀρατου κόσμου ποθητοῦ εἶναι τὸ θεῖον τὸ ἴδιον, ὀποῦ φανερόνεται ὑποκάτω ἀπὸ ἐκλεκτὰς αἰσθητὰς μορφᾶς. Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ὀραίου εἶναι καθαρτήριχ τῆς ψυχῆς· εἶναι ἡ ἰλαρὰ ὀψις τοῦ αἰωνίου και τοῦ τελείου.

Ἐμπροσθεν τοῦ ὀραίου ἡ καρδία ἐμβαίνει εἰς λουτρὸν· ἐκβαίνει ὡς ἀπὸ κολυμβήθραν Σιλωάμ. Ἐμπρὸς εἰς τὰς μορφᾶς τῆς ὀραιότητος στεκομένη ἢ ψυχὴ ἀποσπᾶται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὰ γῆνα, αἰσθάνεται νά φεύγῃ ὑποκάτω ἀπὸ τὸ σῶμά της· τὸ ἔδαφος, και γίνεται κάτι πτερόεν, χερουβίμ· ἀποκιᾷ πτερὰ και πτῆσιν, και ἰδοῦ πετᾷ πρὸς τὸν οὐρανόν, πρὸς τὴν θεότητα. Τὴν ψυχὴν αὐτὴν τὴν στερεῖται τότε ἡ γῆ, και τὴν ἀπολαοῦν οἱ ἀστερισμοί. Ἡ στιγμιαία θεὰ τῆς ὀραιότητος εἶναι ἡ διακεστέρη διδασκαλία. Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ὀραίου εἶναι οὐρανία παραγγέλματα, θεῖαι ἐντολαί· εἶναι ὁ δεκάλογος τοῦ Μωυσῆως. Θεώρησε τὸν νεαρὸν αὐτὸν πρόσφυγα τοῦ παλαίου ἔθνους τῶν ἀγαλμάτων, ὀποῦ εὗρηκεν ἄσυλον εἰς τὴν Φλωρεντιαν—τὴν Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων, και εἰ κακοὶ διαλογισμοὶ θά σπεύσωσιν νά φύγουν ἀπὸ τὴν καρδίαν σου. Ἐδῶ ἐνθρονιζομένη ἢ σεμνὴ θεότης δὲν ἀφίνει τόπον δι' αὐτοῦς. Τὸ ὀραῖον ἐκτινάσσει σπινθηρας, και ἀνάπτει πυρκαϊάς· τὸ πῦρ τοῦ οὐραίου ἔρωτος και τοῦ Ἀγίου ἐνθουσιασμοῦ, μήτρας τῶν μεγάλων ἀρετῶν και τῶν μεγάλων πράξεων.

Διὰ νά φθάσωμεν εἰς τὸ κατ' αὐτὸ ὀραῖον, τὸ μὴ γεμάτον σάρκας ἀνθρωπίνους και χρώματα, πρέπει νά τὸ κατορθώσωμεν με ἀναβίβασμούς. Πρέπει ν' ἀναβιβάσῶμεν, με τὸν Πλάτωνα, ἀπὸ τὸ ἐν ὀραῖον εἰς τὰ δῖο, και ἀπὸ τὰ δῖο εἰς ὀλα τὰ ὀραῖα. Πρέπει ν' ἀναβῆ ὀνοῦς μας ἀπὸ τὰ ὀραῖα ὀσμάτα και ἀγάλλματα εἰς τὰ ὀραῖα ἐπιτηδεύματα· ἀπὸ τὰ ὀραῖα ἐπιτηδεύματα εἰς τὰ ὀραῖα μαθήματα, και ἀπὸ τὰ ὀραῖα μαθήματα εἰς ἐκεῖνο, ποῦ εἶναι αὐτοῦ τοῦ ὀραίου μάθημα, εἰς τὸ καθαυτὸ ὀραῖον.

Πολλὰ ἔχει νά μας δείξῃ ἡ φύσις τὰ ὀραῖά της· Ἴδοῦ τὸ χάραγμα! ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγὴ· ἡ χαροποιὰ, ἢ γεμάτη ἐλπίδας και ζῶνῃ κροκόπεπλος ὀμηρικὴ ἠώς· εἶναι γλυκεία ὀρα· ἱερά. Εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ μεγάλου τούτου πίνακος ὀλα προσφέρουν κάτι. Ψυχορράγει ἡ νύκτα, και βρέφος ἀκόμη ἢ ἡμέρα κάπως παραδεισιακά γαμογελά, και ἀνθολογεῖ δι' οὐτὸ τὰ ἄστρα του ὁ οὐρανός. Τώρα φεύγει ἢ συνοδία τοῦ ὕπνου, τοῦ σκοταδιῶ και τῶν ὀνειρων πρὸς τὴν δῖσιν και πρὸς τὰ κοιμητήρια· πρὸ ὀλίγου ἐδημιουργήθη τὸ φῶς ἀπὸ τὴν θεότητα· τώρα ἀποχωριετᾷ τὴν Ἰουλιέτταν ὁ Ρωμαῖος· τώρα ὡς θυμιάμα ἰψύνεται τοῦ ἐρμηῖτου ἢ δέ τις εἰς τὸν θρόνον τοῦ αἰωνίου ὑπὲρ τῆς βαθείας εἰρήνης τοῦ κόσμου. Μέγτ ἀνοιγμα τῆς φύσεως εἶναι ἡ αὐγὴ!

Ἴδου ἡ ἡμέρα ἐκλινε, και ὀλη ἢ ἔκτασις τῆς γῆς ἄρχισε νά βυθίζεται εἰς τὸ ἀχανὲς πέλαγος τῆς σκιᾶσεως. Ἐπάνω ἀπὸ αὐτὸ φαίνονται αἱ κεφαλαὶ τῶν ὀρειῶν, γλυκὰ φλεγόμενα ἀπὸ τὸν βυθιζόμενον ἥλιον· ἀλλὰ και αὐτὰ βυθίζονται μαραινόμενα. Καὶ ἰδοῦ προβαίνει, χωρὶς καμμίαν σπουδὴν, και χωρὶς καμμίαν ὀκηνηρίαν, ἢ μεγάλη αὐτὴ ἀνάπαυσις τῆς φύσεως, τῶν ἀνθέων και τῶν καρδιῶν, ὁ ὕπνος. Καὶ μόνον τώρα, ὅτε δὲν θορυβοῦν τὰ πάθη, θέλει νά ἐκτυλίττη τοῦς ἀπεράντους θησαυροῦς τῶν στολισμῶν του ὁ οὐρανός.

Ἡ ἦθη τῆς ἡμέρας εἶναι ἡ αὐγὴ· ἢ ἦθη τοῦ χρόνου εἶναι ἡ ἀνοιξις (ὀποῦ ἀπέρρυσεν ὡς ἀποφόριον τὸ παλαιωμένον και ἀνούσιον πρῶτόν της ὄνομα, ἐστερτημένον ἀπὸ γένος και ζῶν)· εἶναι ἢ ἐποχὴ τῶν ἀπείρων ὕμεναίων τῆς φύσεως. Τελοῦνται τώρα εἰ γάμοι και εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν φυτῶν και τῶν ἀνθέων. Ἴδοῦ ἢ ἀπειρία τῶν εὐδῶν τούτων ποικιλοχρῶμων φαινομένων. Τὰ στέλλει προσγγέλους τῆς ἀπέραντος καρποφορίας τῆς φύσεως. Τέκνα τρυφερὰ τῆς ἀνοιξεως, χαίρετε! ἐφήμερα ἀγγεῖα τῆς εὐδῶς και τῆς χάριτος, χαρῆτε τὴν νεότητα και τὴν ἀνθητῖν σας· σύμβολα τοῦ ἀνοιγματος τῆς τεκνογονούσης φύσεως, μὴ λείπετε νά χύνετε τ' ἀρώματά σας εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἀέρος, και παρηγορίαν εἰς πᾶσαν ἀγαθὴν αἰσθαντικότητα.

Πολλὰ ἔχει τὰ ὀραῖά της ἡ φύσις. Ἡ φύσις εἶναι συνθεμένη ἀπὸ πλῆθος μεγάλων ἐκτάσεων και ἐπιφανειῶν. Ἡ συχνὴ και πρόθυμος θεὰ τῶν ἐπιφανειῶν τούτων εὐεργετεῖ τὸ αἰσθημα. Αἱ μεγάλαι ἐπιφάνειαι ἔχουν κάτι ἐπιτακτικὸν διὰ τὴν ψυχὴν· ἐπιβάλλουν κάποιον ἀόριστον παγκόσμιον καθῆκον. Τὸ ἐκτεταμένον λιβάδι, ἢ ἀπέραντος θάλασσα και ὁ οὐρανός ὁ ἀχανής, εἶναι οἱ κατ' εὐθειαν πλάσται τῆς καρδίας.

Ἡ φύσις προσφέρει τὸ ὀραῖον εἰς ἀσυμμέτρος διαστάσεις. Φεύγει τὰ μέτρα ἢ φύσις· τὰ μέσει. Ἡ τέχνη, τὸ πνεῦμα δαμάζει, μαλακύνει τὴν ὕλην τῆς φύσεως. Ἐπιβάλλει ἐπάνω της κανόνα και μέτρον και ρυθμόν. Τὸ πνεῦμα ἐνεργεῖ τὴν συγχώνευσιν του με τὴν ὕλην. Μάλας τὸ πνεῦμα εἰς τὴν ὕλην, ὄστε ἀπέναντι του, ἢ ψυχὴ δὲν βλέπει παρὰ πνεῦμα και ὀσλοῦ ἀπομονεῖ τὴν ὕλην.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΡΟΣΤΡΕΦΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Μοιράζονται τῆς τέχνης τῆς ὀραῖας ὁ τόπος και ὁ καιρός. Τρεῖς παίρνει ὁ τόπος ὡς ὀραῖσμα οὐτοῦ, τὰς ἄλλας δύο τὰς ἀφίνει ὡς κυρίας δαμαστρίας τοῦ πανδαμάτορος. Ἐκτασιν και ἀέρα θέλουν διὰ νά ζήσωσιν ἢ ἀρχιτεκτονικὴ και ἢ γλυπτικὴ και ἢ ζωγραφικὴ. Ἡ ἀγαπητὴ τοῦ Ὀρφῆως και τοῦ Ρισίνη, ἢ ἐρασμεία τοῦ αἰσχύλου και τοῦ τέκνου τῆς Στρατιφορῆ, ἔχουν τὴν δύναμιν νά ὑπάρξουν και χωρὶς τόπου. Ὁ τόπος ἀδυνατεῖ νά βάλῃ ὄρια εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς και τοῦ Ἀπείρου. Αὐταὶ αἱ δύο κυρίως πλάσται του τὴν καρδίαν.

Αἱ δύο αὐταὶ εὐτάδελφοι εἶναι αἱ ἀκούραστοι ἐργατίδες τοῦ ἀερώδους αὐτοῦ ὕλικου, τοῦ φυσήματος, τῆς πνοῆς τῆς θεότητος—τῆς φωνῆς. Ἡ μία ἐπεξεργάζεται τὴν φωνὴν ὡς ἡχοῦν, ἢ ἄλλη τεχνουργεῖ τὴν φωνὴν ὡς ἐννοίαν. Ἡ μία τακτοποιεῖ τὸν θόρυβον, τὸν πάταγον, τὴν ὕλην ἢ ἄλλη ὀργανίζει ὀ, τε γαλήνιον, ὀ, τι εἰρηκιδόν, τὴν ἐννοιαν. Τῆς μίας ἢ χαρᾶς της, ἢ ζῶῆς της εἶναι ὁ θόρυβος. Ἡ ἄλλη δύναται νά ἐργασθῇ και με λεπτόν ψιθυρισμόν, ὀμοιάζοντα με διαβαίνουσαν αὐραν· δύναται νά ἐργασθῇ και εἰς τὴν βαθυτάτην σιωπῆν. Ἡ μία παράγει τοὺς ἀπείρους συνδυασμούς τοῦ ἡχοῦ, ἢ ἄλλη τοὺς ἀπείρους τῆς ἐννοίας συνδυασμούς.

Ὄταν ἢ τέχνη τῶν ἡχῶν τινάσσει τὸν ἀέρα, πιστεύει, ὅτι διὰ μίας χίλια φιλάγαθα πνεύματα, εἰς αὐτοῦς τοῦ ἀέρος κοιμώμενα τοὺς κόλπους, αἶφνης ἐξυπνοῦν, και ἐνῶ εἰς Ἡλύσια πεδία και εἰς νήσους τῶν Μακάρων μεταμορφῶνουν τὰ περίξ, λέγεις ὅτι γλυκὰ συνθλίβουν τὴν οὐσίαν τοῦ ἀέρος, και σταλάζουν παραδεισιακῆς γλυκύτητος χυμοῦς εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ἐκστατικῶν θνητῶν. Ἡ μουσικὴ εἶναι ἢ σπουδαία ἀσχολία τῶν πτηνῶν. Αὐτῆ, ὡς αἰχμάλωτον γοπτειμένον, σῶσει τὸν δηλητηριώδη δράκοντα ὀπισθεν της, κινεῖ λίθων ὀγκους και δένδρων κορμούς, και κρημνίζει τὰ τεῖχη τῶν Ἰερυχῶ.

Ἡ ποίσις εὐρίσκεται εἰς ἐκτασιν ἐξαπλωμένη με ἐμπιστοσύνην ἀπειρον μέσῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς φύσεως τοὺς ἀρωματώδεις, χαίρεται τὰ μεθυστικά χαμόγελα και φιλήματά της, και κάθηται εἰς τὸ πλεῦρον αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν γλυκυτέραν στιγμὴν αὐτοῦ. Ἐμπροσθεν της ἔχει τὰς ἀπεράντους ὀραίας ἐπιφανείας τῆς γῆς, και τὰ μαγνητιστικά θεάματα τῆς φύσεως και τοῦ κάμμου τὰ τερπνά και τὰ ὀραῖα, και ἀνωθεν αὐτῆς διαχυμένην, ὡς ἀπέραντον γλαυκότητα, ἢ ὡς ἀστέρων ἀπειρίαν, τὴν αἰωνίαν ἀγαθότητα. Ὄριζοντα ἔχει τὸ πανόραμα τῶν αἰώνων και τῶν λαῶν τῆς γῆς. Δεξιᾷ ἔχει τὸν παράδεισον, διὰ νά ἐντυφᾷ ἐκεῖ με τὰς ἀγνάς ψυχὰς ἀριστερᾷ τὸν ἄδην, διὰ νά σφενδονίξῃ ἐκεῖ τοὺς διστραμμένους· και εἰς τὴν σενὴν ἀκτὴν τοῦ κόσμου καθημένην, με χερουβικὸν χαμόγελον μακρυνῆς ὕπομονῆς, περιμένει νά ἰδῇ εἰς τὸ πέλαγος τῆς αἰωνιότητος ὀ, τι ἀμάραντον ὀνειρεύθη εἰς τὸν θόρυβον τῆς γῆς.

Ὁ κατῳρέακτης λοιπὸν τοῦ Νιαγάρα και ὁ Παρ-

θεῖον, ἢ ἀπέραντος ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ἡ Ἄφροδίτη τῶν Μεδίκων, ὁ ἔνστροφος οὐρανὸς καὶ ἡ Ἰλιάς, ὁ κύκνος καὶ ὁ Ροσίης, τὸ ἀηδόνι καὶ ὁ Ριγκολέττος, ὁ δριζών ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν πυρκαϊδῶν, καὶ ὁ Προμηθεὺς Δεσμώτης, ἡ ροδοδάκτυλος αὐγὴ καὶ ἡ Παναγία τοῦ Ραφαήλ, τὸ, ὦ ξεῖν' ἀγγυέλλειν... τοῦ Λεωνίδα καὶ τὰ ἱμαλάγια ὄρη, ὄλα, ὄλα εἶναι θεάματα, εἶναι ἀκούσματα παραδεισιακά, εἶναι τὸ ἄνθος τῆς δημιουργίας καὶ ὁ ἀφρός τῆς πλάσεως· ἀποτελοῦν τὴν οὐρανίαν μέθην τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ ἄθροπος ἔχει καθήκοντα ὑψηλά πρὸς τὸ ἄνθος τοῦτο, πρὸς τοῦτον τὸν ἀφρόν. Ἐχει καθήκοντα πρὸς τὴν οὐγὴν καὶ πρὸς τὰς Ἄλλεις, πρὸς τὸ πολύαστρον τοῦ αἰθέρος καὶ πρὸς τὰς Ἰλιάδας καὶ πρὸς τὰς Θεῖας Κωμῳδίαις, πρὸς πᾶν φέρον τὸ πῦρ τῆς ζωῆς ὠραίων μάρμαρον καὶ πρὸς τοὺς θεοῦς τοῦ Βέρτη καὶ τοῦ Ντιονιζέτι τοῦ εὐτάκτου· καθήκον πρὸς πᾶν ὠραῖον καὶ πρὸς πᾶν ὑψηλόν. Καθήκον ἔχει νὰ γονυπετήσῃ δι' ὀλίγας στιγμὰς ἡ καρδιά του ἔμπρὸς εἰς τὰς μεγάλας ταύτας ὕψεις τοῦ Ἰδανικοῦ, ἔμπρὸς εἰς τὰ ὑψηλά ταῦτα πρόσωπα τοῦ ἀπέραντου. Ἡ γονυκλισία ἐκείνη ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν εὐσεβεστέραν θεολατρείαν, διότι ὅπισθεν τῶν μεγάλων τούτων ἐμφανίσεων ἀπλόναται καὶ ἀκουμβᾶ, εἰς τὴν αἰωνίαν αὐτοῦ γαλήνην, τὸ ἄπειρον σχῆμα τοῦ ἀοράτου.

Πᾶσα ψυχὴ, πᾶσα καρδία ἀνθρωπίνη χρεὸς ἔχει νὰ υποκλέψῃ στιγμὰς ἀπὸ τῆς μερίμας τῆς ζωῆς, καὶ ν' ἀρεθῇ ν' ἀκροαθῇ τὰ παγκόσμια ἐκείνα ἀκούματα, τὰ μουσουργήματα τοῦ Ὁμήρου καὶ τὰς τοῦ Ροσίης ραψωδίας, τὰ ἰσοδυναμοῦντα μὲ ἀναγέννησιν. Ἐχει καθήκον νὰ σταθῇ εὐσεβῶς ἔμπρὸς εἰς τὴν ἐμφανιζομένην αὐγὴν, ἔμπρὸς εἰς τὴν ἐξαπλωμένην θάλασσαν, ἔμπρὸς εἰς τὴν Ἄφροδίτην τῶν Μεδίκων, καὶ ν' ἀρεθῇ νὰ περικυκλωθῇ ἀπὸ κάποιαν θορυβώδη σιωπὴν, ὅπου ἐκβαίνει ἀπὸ τὰ βᾶθη τῶν ἐπιφανειῶν τῶν.

Ὅλα ταῦτα τὰ ὠραῖα τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης ἔχουν πολὺ μεγάλην δύναμιν ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν, ἐπάνω εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νεαροῦ μάλιστα μαθητοῦ· διότι οὗτος ἀκόμη δὲν εἶναι λόγος, λογικότης· ἀλλὰ, ὅπως αἱ ὠραῖαι τέχναι, αἰσθημα καὶ φαντασία καὶ μίμησης. Τὸ παιδίον εἶναι ζωγραφικὴ καὶ μουσικὴ καὶ ποίησις. Δὲν εἶδεν ἀκόμη τί κιβδηλεῖα κρύπτεται ὑποκάτω ἀπὸ εὐπρόσωπα σκεπάσματα. Δὲν ἐδοκίμασε τὴν ἄψιθον τῆς ζωῆς. Ἀφραπάζεται ἀκόμη ἀπὸ τὰς φαιδρὰς ἐπιφανείας τῶν πραγμάτων, καὶ ὄλω σχεδιογραφεῖ, καὶ ὄλω ἀγάλλεται καὶ ὄλω τραγουδᾷ. Βλέπει τὴν φύσιν νὰ ἔχῃ ἐξακολουθιὸν μειδίσμα, καὶ χαμογελᾷ καὶ αὐτό.

Τὸ ὠραῖον μὲ τὰς ἐκτυπώσεις του, ὡς μὲ παλάμας, μεταπλάττει τὴν ψυχὴν· τὴν θερμαίνει, τὴν μαλακύνει, ὡς κηρίον τὴν ἀναλύει, τὴν χωνεύει καὶ τὴν ἀγαλαμάτνει. Διὰ τοῦτο καλὸν θὰ ἦτον ἂν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων μεταρρυθμίσεων, ἐστολιζέτο τὸ δημοτικὸν σχολεῖον ἀπὸ ἐκτυπώματα ὠραίων ἀγαλαμάτων καὶ ἀπὸ

ἀντίγραφα ὠραίων εἰκόνων. Μεγάλην ὠρέλειαν λοιπὸν θὰ προσεῖν ἡ παιδεία, ἂν στρέφῃ συχνὰ τὴν προσοχὴν τῶν παιδευομένων εἰς τὰ ὠραῖα τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης, καὶ ἂν πλάττῃ καὶ λεπτήν τοιοῦτοτρόπως τὴν αἰσθησίν των τοῦ ὠραίου.—Πρὸ πάντων μουσικὴ νὰ εἰσαχθῇ.

Καὶ ὅμως, ἐνῶ ἀδιαφιλονίκητος εἶναι τοῦ ὠραίου ἡ δύναμις ἡ ἀναπλαστικὴ, ἡ κοινωνία καὶ ἡ πολιτεία βενδελικῶς, ὡς Ἀριστείδην τινὰ, τὸ ἐξώριεν ἀπὸ τοῦς περιόλους τῆς παιδείσεως, οὐδὲ διδιδε τόπον ποῦ ποτε εἰς αὐτό. Ἐνῶ δὲ τοῦ ὠραίου αὐτοῦ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν δύναμιν δὲν φαίνεται ν' ἀναγνωρίζωμεν, οὐδὲ τὴν ὠραιότητα τοῦ ἐνοματός αὐτοῦ κἂν ἐκτιμῶμεν, καὶ ἀσεβῶς καὶ πρὸς αὐτὴν φερόμενοι τὸ ἀποσκυβαλίζομεν. Προσπαθοῦμεν ν' ἐπανασύρωμεν ἀπὸ τὰ κοιμητήρια τὴν λέξιν τὴν ἀσήμαντον καὶ ἀνούσιον δι' ἡμᾶς σήμερον—καλὸν, ἀντὶ τῆς ὠραίας τῆς ὄντι καὶ ἐκφραστικῆς λέξεως—ὠραῖον.

Μὲ ὅσα ἔως τώρα εἶπαμεν παιδεύεται, τελειοποιεῖται τὸ ἐν μέρος τοῦ ἀνθρώπου, τὸ πνευματικόν· ὁ νοῦς, ἡ καρδιά. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν κοινωνίαν δὲν ἐπιτυγχάνεται, ἂν τὸ πνεῦμα ὁμοιάσῃ πολεμὴν ὠχυρωμένον μέσα εἰς πύργον ἔρημιον. Χρειαζέται τὸ πνεῦμα καὶ καλὰ νὰ ὑπηρετῆται. Τοῦ πνεύματος ὁ ὑπηρετής, τῆς ψυχῆς τὸ ὄργανον εἶναι τὸ σῶμα. Ἐκείνο, ποῦ ἐνδυναμόνει καὶ τελειοποιεῖ τὸ σῶμα εἶναι ἡ Γυμναστικὴ.

TA ONEIPA.

Μεταξὺ τῶν ἔργων τοῦ Cadran, ἐξόχου ἱατροῦ τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, μαθηματικοῦ οὐκ εὐκαταφρονήτου καὶ φιλοσόφου μεγίστου, ὑπάρχει κεφάλαιόν τι περιεργότατον ἐνθα πραγματεύεται περὶ ὄνειρον καὶ περὶ τῆς πραγματικότητος αὐτῶν. Κατὰ τὴν μέθοδον δὲ τῶν σοφῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πρὶν ἢ συνοπτικῶς ἐκθέσει, διακρίσει καὶ συζητήσῃ τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ ἐπιχειρήματα, προάγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ ὄνειρα ἔχουσι καὶ μέρος τῆς πραγματικότητος αὐτῶν καὶ εἶσι πολλάκις προειδοποιήσεις τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὄντως· εἶδέ τις ποτὲ ἐν ὄνειρῳ, καθ' ὃ αἱ τρίχες του ἐλευκάνθησαν, ὅτι ὁ υἱὸς του ἐπιπτεν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνὸς βράχου... καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας τὸ ὄνειρον ἦτο πικρὰ πραγματικότης.—Ὁ αὐτὸς Cadran λέγει ἐν ἑτέρῳ τινὶ χωρίῳ, ὅτι θὰ ἦτο ἀρεστὰ παράδοξον νὰ μὴ δύνανται οἱ ν' ἀναφῆρῃ ἐν ὄνειρον, ὅπερ δὲν ἐξέπληρωθῆ καὶ τοῦτο ἕνεκα τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ὄνειρουμένων.

Ὁ Ἀνδρέας Ριζιον μεταβλίνων εἰς Περσίους διήλθε διὰ τῆς πόλεως Ριουμ, ὄνειρον ἔθι διὸ ἀναγκασματισμὸς τοῦ ὀνόματός του ἦν pendu a Riom τ. ε. κρεμασμένος ἐν Ριόμῳ. Οὕτω τῇ ὑστεραίᾳ ἐρῆς ἡγέρθη μετὰ αὐτοῦ καὶ τινὲς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἔσε-

νοδοχείου, ὁ Ριζιον ἐξαφθῆς ἐφόνευσε τὸν ὑπκρέτην, καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἐκρεμάσθη καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς πόλεως.

Ὁ κ. Saumaise ἐδέχθη πρῶτ' ἂν τὴν ἐπίσκεψιν ξένου τινός, ἀγνοοῦντος καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφραβήτου, καὶ ἐπεδείξατο αὐτῷ λέξεις τινὰς ἃς ἤκουσεν ἐν ὄνειρῳ καὶ ἐγερεθεὶς ἔγραψε διὰ χαρακτῆρων Γαλλικῶν, παρεκάλεσε δὲ αὐτὸν νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τὴν σημασίαν των. Ὁ Saumaise ἠρμήνευσε τότε αὐτῷ τὴν σημασίαν τῶν ἐξῆς λέξεων φύγε, δὲν βλέπεις τὸν θάνατον ὅστις σὲ ἀπειλεῖ; Ὁ ὄνειρος οὗτος καταπληκτικὸς κατέλιπε παρυσθὺς τὴν οἰκίαν ἐν ἣ κατῴκει καὶ ἦτις κατέρρευσε τῇ ἐπομένῃ νυκτί.

Τέλος δὲ Ἰητουίτης τις γνωστότατος, καὶ συγγραφεὺς ὑπομνήματος εἰς τοὺς τέσσαρας Εὐαγγελιστὰς ἐβλεπεν ἐπὶ πολλὰς νύκτας, ὅτε ἦτο σχεδὸν εἰς τὸ τρίτον τοῦ ἔργου του, ἀνθρωπὸν τινα παρορμούντα αὐτὸν νὰ τελειώσῃ ταχέως καὶ βεβαιούντα ὅτι θὰ τελειώσῃ μὲν καλῶς τὸ ἔργον, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ὀλίγας μόνον ἡμέρας θὰ ἐπιζήσῃ τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ ἔργου του. Συγχρόνως δὲ ἐδεικνυεν αὐτῷ ὠρισμένον τι σημεῖον ἐπὶ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, ἐνθα ὁ δσιώτατος πατήρ ἠσθάνθη τοῦς δριμύεις πόνους, οἵτινες ἔφερον εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον.

Ἴδὺ τέλος ὄνειρον ὅλως σύγχρονον, καὶ ἀξίου πάσης πίστεως, καθ' ὅσον ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ νομοθετικοῦ τῆς Γαλλίας σώματος τοῦ 1868, βαρῶνος Ἰερώνυμος Δαβίδ, εἶνε εἰς τῶν ἡρώων αὐτοῦ. Ἀποσπῶμεν τοῦτο ἐκ τῆς Pars-Magazine τοῦ Charles Yriarte.

Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐν Saint-Cyr διαμονῆς αὐτοῦ, ὁ Ἰερώνυμος Δαβίδ ἐγένετο μάρτυς μονομαχίας μεταξὺ δύο τῶν συμμαθητῶν του περὶ περιβιασμοῦ ἐρισάντων, τῶν Lambreau καὶ Poirée. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἔλαβε πληγὴν διὰ ξίφους, καὶ μετερέθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐνθα ὁ Δαβίδ ἀνήρχετο καθ' ἑκάστην καὶ ἐπισκέπτετο αὐτόν.

Πρῶτ' ἂν τινὰ ὁ Poirée ἐφάνη αὐτῷ κατ' ἐξοχὴν τεταραγμένος· τὸν ἐστενοχώρησε δι' ἐρωτήσεων, ἐξ ὧν ἔμαθεν ὅτι ἡ ταραχὴ τοῦ Poirée προήρχετο ἐξ ἐφιάλτου, ὅστις ἐπῆλθεν αὐτῷ καθ' ὕπνου.

«Ὁνειρεύθην, εἶπεν ὁ Poirée, ὅτι ἤμην παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ, ὅτι σφαῖρα μὲ ἐπλήρωσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἄνωθεν τοῦ ὀφθαλμοῦ, σὺ δὲ μὲ ὑπεστήριξες εἰς τὰς ἀγκάλας σου πίπτοντα· ἐπόνων καὶ προσηάνθην τὸν θάνατον· ἤμην νενυμφευμένος· ἀποθνήσκων δὲ ἀνέθηκά σοι τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα μου.»

«Φίλε μου, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Δαβίδ γελῶν, σύνελθε· εἶσαι ἐν τῇ κλίνῃ σου, ἔχεις πυρετόν, δὲν εἶσαι νενυμφευμένος, οὔτε πληγὴν ἄλλην ἔχεις ἢ τὴν ἐκ τῆς μονομαχίας· ἦτο ὄνειρον ἀνόητον· δὲν πρέπει νὰ σὲ ταραξῇ τὸ ὄνειρον ἀνόητον· δὲν πρέπει νὰ σὲ ταραξῇ τὸ ὄνειρον ἀνόητον· δὲν πρέπει νὰ σὲ ταραξῇ τὸ ὄνειρον ἀνόητον.»

«Ἦναι παράδοξον ὑπενοηθῆσεν ὁ Poirée, οὐδέποτε ἐπίστευσα τὰ ὄνειρα, δὲν τὸ πιστεύω, καὶ ἐν τούτοις ἐπὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα μου.»

Μετὰ δέκα ἔτη αἱ Γαλλικαὶ στρατιαὶ ἦσαν ἐν Κριμαίᾳ. Ὁ Δαβίδ, ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου, προσκεκολλημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πρίγκηπος Ναπολέοντος, διατάχθη ν' ἀνιχνεύσῃ τὸν πόρον τοῦ ποταμοῦ Alma. Πρὸς ἀπόκρουσιν δὲ τῆς κατ' αὐτοῦ προσβολῆς τῶν Ῥώσων καὶ ἵνα μὴ οὗτος αἰχμαλωτισθῇ, διατάχθη εἰς λόχος τοῦ πλησιεστέρου συντάγματος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν κατόπτεισιν. Οἱ Ῥῶσοι ἐξεκένωσαν χάλαν σφαιρῶν ἐναντίον τῶν Γάλλων ἀνοιχθέντων εἰς ἀκροβολισμόν.

Ἡ μάχη διήρκει ἐπὶ ἐνῆδη τέταρτον τῆς ὥρας, πολλοὶ ἐκατέρωθεν ἐπιπτον, ὁ Δαβίδ ἔφιππος προῦχώρει εἰς τὴν κατόπτεισιν, ὅτε εἰς Γάλλος ἀξιωματικὸς, ὑπὸ Ῥωσικῆς πληγῆς σφαίρας, πίπτει πρὸ αὐτόν. Ὁ Δαβίδ ἀφιππεύσας σπεύδει εἰς βοήθειαν αὐτοῦ· στρίβει τὴν θνήσκουσαν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος καὶ ἀποσπᾶσας ἀπὸ τῆς ζώνης του φαλίδιον φέρει αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη τοῦ πληγωμένου. Πληγὴ χαίνουσα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἄνω τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπλήρου τὸ πρόσωπον αἵματος· εἰς στρατιώτης ἔφερε κύπελον ὕδατος, καὶ ἔπλυε δι' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον τοῦ θνήσκοντος, ὅστις συνῆλθεν ὀλίγον. Ὁ Δαβίδ προσέβλεπε τοὺς χαρακτῆρας αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς, διότι ἐφάνησαν αὐτῷ γνωστοί ἐν ὄνομα προῦφέρθη τότε πλῆσιον του· πᾶσα ἦδη ἡ ἀμφιβολία του διελύθη καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας του ἐκράτει τὸν πληγωμένον τοῦ Saint-Cyr συμμαθητῆν του, τὸν Poirée! Τὸν καλεῖ ἐξ ὀνόματος, οὗτος ἡμιανοῖξας τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπὼν «Δαβίδ... εἶσαι σὺ!... τὸ ὄνειρον... τὴν γυναῖκά μου... τὰ τέ...»

Ἐξύπνευσε χωρὶς νὰ δυνθῆ νὰ τελειώσῃ ἐντολὴν ἣν πρὸ πολλοῦ ἦδη εἶχε δώσει. Ὁ Poirée ἦτο νεκρὸς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Δαβίδ παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ ὡς πρὸ δέκα προεῖδε ἐτών.

Τὴν τόσῳ παράδοξον, ὅσῳ καὶ συγκινητικὴν ταύτην ἱστορίαν ἤκουσεν ὁ κ. Yriarte ἀπὸ στόματος αὐτοῦ τοῦ κ. Δαβίδ.

ΟΡΕΣΤΗΣ

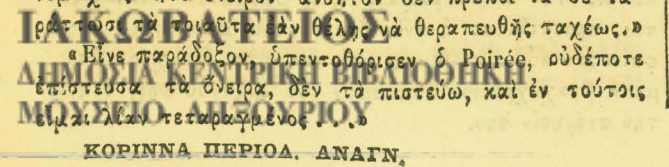
Ο ΑΠΟΛΩΛΩΣ ΒΙΟΣ

ἔπο ΕΡΜΑΝΝΟΥ ΛΟΥΝΤΖΗ (συν. ἑρα φιλ. ἰ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ἡ Ἔρμα.

Ἐτέρους ἀνθρώπους, ἕτερα πρόσωπα, ὅλως ἄλλοις ἦθη εἶδεν ὁ Εὐγένιος, ἀλλὰ πλείοτερον τῆς ἀγωνιώδους ταραχῆς τοῦ ὄχλου, τῷ ἐπέφερε τάχιστα ἀηδίαν ἢ ὑλικὴ ἐκείνη ζωὴ, ὅσον πᾶσα βιωτικὴ κίνησις φαίνεται ἐντεχνος μηχανισμός. Ἀγυῖαι εὐρεῖται ἐρρυτομημέναι κατ' εὐθείας γραμμὰς, σειρὰ ἀτελεύτητος οἰκιῶν, πλοῦτη καὶ ἄκρα πενία, ἀγοραία ὑπεροψία, αὐτάρκεια καὶ περιφρονοῦσα πᾶν ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς τὸ γένος τῆς

ένωπιον τοῦ ὁποίου ὁ ξένος θεωρεῖται ἢ βάρβαρος ἢ μηδαμινός· θαυμάσιοι θεσμοὶ ἀστικῆς διοικήσεως, ἀνοικτὴ ἢ εἴσοδος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀκολασίαν, ἢ ἐλευθερία ἀείποτε ἀπρόσβλητος, θόρυθος ἀδιάκοπος, μὴ διαταράττων τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀτμοσφαῖρα γνοφώδης, μεστὴ κονιορτοῦ καὶ καπνοῦ. Τοιαύτη ἢ θεὰ τῆς πόλεως ἐν ἧ εὐρίσκειτο.

Ἄν ἡ καρδία μου ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῆ ἔρωτικῶς παλμούς, μόνον σὲ θὰ ἠγάπων, ὦ Ἐμμα, σπινθὴρ δὲ ἔρωτος ὑποθαλπόμενος ἐκ τῆς ἀγάπης σου, ἤθελεν ἀναζωογονήσει διὰ παντός τὴν μεμαρμαμένην ταύτην καρδίαν. . . Ἔβλεπε νὰ ἠδυνάμην νὰ σὲ ἀγαπήσω, ὦ Ἐμμα, ἀλλὰ τότε θὰ ἐγένεσο συγκοινωνὸς συμφορῶν καὶ θλίψεων. Ὁ ἀτυχὴς ὁμοιάζει πρὸς τὸν μεμολυσμένον ἀέρα, ὅστις ἀποκτείνει οἰονδήποτε ἀναπνεύει αὐτόν. Διὰ τὴν χρεῖσσαν κόρη, δὲν μοι ἐπεφάνης, πρὸς μόνον ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ μου δὲν ὑπάρχει εἰμὴ ζόφος καὶ ἀχλὺς θανάτου; Ταῦτα λέγων ἐλάμβανε μεταξὺ τῶν καταψύχων χειρῶν τοῦ τὰς φλογεράς χειρὰς τῆς Ἐμματος, καὶ ἐκ τῶν ὀρθαλμῶν τῆς κορασίδος ἀνέκυπτε δάκρυ, ὅπερ, δίκην τεταγμένου μετάλλου, καταρρέον ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Εὐγενίου, ἀνέβαινον ἐπὶ μαλλον τὰς ὀδύνας του. Ἡ Ἐμμα εἰς τὸ ἄθος τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ἀθωότητος, ἦτο οἷα ἐπλασεν αὐτὴν ὁ Δημιουργὸς διὰ μιᾶς πνοῆς τοῦ ἰσαγγέλων πλάσμα ὄλον γλυκύτης καὶ ἀπείριτος χάρις, ἄθος εἰς ἄγονον πεδίον, ποιητικὸν ἐπιφώνημα εἰς ἀναιρὰν πεζολογίαν. Οὕτως ὠραία, τρυφερὰ καὶ ἀφελῆς, ὑπέφερε τὰς βασάνους πρώτου ἔρωτος· ἠγάπα καθὸ τέκνον τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς δυστυχίας. Ἐβλεπεν ὁ Εὐγένιος ἀμυδρὰν ὠχρότητα περιβάλλουσαν τὸ ἐπίχαρι πρόσωπον τῆς νεάνιδος, ἣτις ἠσθάνετο διαπερωμένην, ὡς ὑπὸ βέλους, τὴν καρδίαν τῆς εἰς τὰ σκληρὰς λέξεις, ἃς τῆ ἀπέτεινε ὁ ἀγαπητὸς τῆς· ἀλλ' αὕτη μάτην ἐπειράτο νὰ μαντεύσῃ τὸν κρύφιον λογισμὸν ὅστις ἐπεσκότηζε τὸ πνεῦμά του· μάτην ἐπροσπάθει διὰ τοῦ ὀξυδερκοῦς βλέμματος ἐρώσης γυναικὸς νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὴν λύπην του καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ ἀπόκρυφον μυστήριον αὐτῆς. Δυστυχῆς, αὕτη ἠράτο· δυστυχέστατος ὁ Εὐγένιος δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.—Διὰ τὴν νὰ ὑποφέρῃς, ὦ Ἐμμα! . . . Τὰ δάκρυα εἶναι ἡ τροφή μου, γινώσκω δὲ πόσον εἶναι πικρὰ, ὁ δὲ κλαυθμὸς σου ἐπαυξάνει τὴν πικρίαν τῆς! Μὴ προσθέτης θλίψιν ἐπὶ θλίψεως. Ἄφες, ὥστε ἡ καταφορά τῆς τύχης νὰ ἐπισκήψῃ ὅλη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καθόσον ἐγεννήθην διὰ τὴν δυστυχίαν. Ἄλλὰ σὺ μὴ λυπῆσαι, ἀφοῦ δὲν δύνασαι νὰ με πρηγορήσῃς.—Μάτην ἢ περιπαθῆς Ἐμμα προσέφερεν εἰς τὸν δύστηνον χεῖρα ἀρωγῶν, ὅπως τὸν ἐξάξῃ ἐκ τῆς δυστυχίας, διότι ὁ Εὐγένιος τὴν ἀπώθει.—Ἡγάπησα εἰς τὸ ἄκρον μίαν γυναῖκα, τὴν ἠγάπησα ὑπὲρ τοῦ μέτρον. Ὑπερβολὴ, παραφορά ἦτο ὁ ἔρωσ μου. Τοιοῦτοτρόπως ἠσθανόμην αὐτὸν, ὅτι ἡ καρδία μου ἦτο εἰσέτι νέα. Βραχυχρόνιοι μοὶ ἐφαινότο αἱ ἡμέραι, καὶ αἱ νύκτες, εἰς τὸν ἔρωτικὸν διαλογισμὸν ὅστις με διέφλεγε,

αἱ δὲ ὦραι καθ' ἃς παρεδιδόμην εἰς τὸν ὕπνον, μοὶ ἀπέβαινον ἀναιραὶ, συνάμα δὲ με ἐθλιβονότι διήνυστα αὐτὰς ἄνευ τέρψεως. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠσθανόμην ἑμαυτὸν κρεῖττονα καθιστάμενον, καὶ ἐμπεφορημένον ὑπὸ ἐκάστοτε εὐγενεστέρων συναισθημάτων.

Ἐστεμνονόμην διὰ πᾶν ὅ,τι ὠραῖον καὶ ἠδὺ ἐνυπάρχει εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. Προδοθεῖσα ἐν τῷ πρώτῳ αὐτῆς φίλτρῳ ἡ καρδία μου, ἀπενερκώθη.—Ἡ Ἐμμα, ὅλη συγκινηθεῖσα, ρίπτεται εἰς τοῦ βραχιόνος αὐτοῦ, ὁ δὲ Εὐγένιος αἰσθάνεται θερμὰ δάκρυα κατακλύζοντα τὸ πρόσωπόν του—Ὁ ἀποθάνω, λέγει μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς ἢ περιλῦπος κόρη· θὰ ἀποθάνω, ἐπαναλαμβάνει θλιβερώτερον. Ὁ Εὐγένιος ἀπομάσσει τὰ δάκρυά τῆς, ρυθμίζει τὴν ἀτακτον κόμην τῆς, ἀμφότεροι δὲ σιωπηλοὶ προσβλέπουσιν ἀλλήλους ἀτενῶς, κταστέλλιντες τοῦ στεναγμούς των.

Ὁ Εὐγένιος εἶχε σχετισθῆ μετὰ τινος χρεῖστάτης νεάνιδος, ὀνόματι Ἐμματος. Ἐνεκα τῆς στενῆς αὐτῶν οἰκειότητος ἀνεφύη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀθώου παρθένου, κατὰ πρόωτον ὁ οἶκτος, εἶτα δὲ ὁ ἔρωσ ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς νεανίου. Πολλάκις συνήντων ἀλλήλους, συνεχεῖς ἦσαν αἱ συνδιαλέξεις των, ἐξ ὧν μία καὶ ἡ ἄνω μνημονευθεῖσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Ὁ Περίπατος.

Ὁ περιπόθητος ἥλιος ἔδιδεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ταχὺ ἀλλὰ περιπαθῆ ἀσπασμόν. Καλῶς νὰ ἔλθῃ ὁ φίλος τῆς πατρίδος ἡμῶν, ὁ μοναδικὸς προστάτης ὅστις οὐδέποτε ὑπῆρξε κομιτῆς ἀπατηλῶν καὶ ψευδῶν ὑποσχέσεων. Ἐπέχεσεν οὕτως ἀπλετον φῶς ἐπὶ τῆς ἀπαλῆς χλόης τῶν λειμώνων, καὶ ὡς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐπαγωγὰ χρώματα δι' ὧν ἐκοσμεῖτο ἡ γῆ, ἔθαλλον τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐντέχνως συμπεπικνωμένων ἐντὸς τερπνῶν κήπων. Εἰς τὸν διαυγῆ χεῖμαρον ἐπλεον πομπωδῶς ἀγέλαι φιλῶν καὶ λευκῶν κύκλων, στίφη δὲ ἀγορῶν νησῶν ἐκρωσὸν ὀχληρῶς εἰς τὰς ὄχθας του, ὡς ὁ ἀγενῆς ὄχλος Κοῦφα καὶ διαφανῆ νεφύδρια ἐπλανῶντο διὰ τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ, αἱ δὲ κινεῖται αὐτῶν σκιαὶ ἀντανεκλῶντο ἐπὶ τοῦ πρασίνου μανδύου τοῦ περιβάλλοντος τὴν γῆν. Εἰς τὸ μειδιάμα τῆς φύσεως κρυφία τις χαρὰ συνεκέρα τὴν πληκτικὴν μονοτονίαν ἣν ἐνέπνεεν ὁ τόπος ἐκεῖνος, ἡ δὲ ψυχὴ, ἐλκομένη πρὸς τὰ ἐκτὸς, ἀπέβαλε πᾶσαν θλίψιν, ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν ἠδονικὴν πνοὴν τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς. Ἀλλὰ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐκλείπουν τὰ παροδικὰ ταῦτα θέληγτρα· ἀνυψοῦνται δ' αἰφνης φασγὰ νεφίλαι πρὸς τὰ ἄκρα χρώματος τεφροῦ, αἵτινες ἄρμα κατέρχονται ὅπως συνενωθῶσι μεθ' ἐτέρων ἐξ καπνοῦ, ἀναθρώσκοντος ἐκ τῶν οἰκοδομῶν· οὕτω δὲ εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ἣτις βαθμηδὸν συσκοτίζεται, προστίθεται ἡ ἀνία ἀσσορέτου ἀποφοράς. Ἡ γῆ φαίνεται αὐθις πένθιμος καὶ καταψύχῃ, ὡς χεῖρα ἣτις μετὰ βραχυχρόνιον ἀσπασμόν τοῦ αὐζήγου τῆς, θρηγεί τὴν στήθεσίν του.

Ὁ Εὐγένιος ὤδευε διὰ τινος τῶν πεπαιτημένων ἐκείνων ὁδῶν, ὅπου παρέχει τερπνοτάτην θέαν μακρὰ σειρὰ σιδερῶν κιγκλίδων τεθειμένων πρὸ πάσης οἰκίας, καὶ παραλλήλων πρὸς τὰς οἰκοδομάς, αἵτινες εἶναι ἐκτισμένοι παρὰ τὴν ὁδὸν, αἱ ὁποῖαι κιγκλίδες ἔχουσαι στενὰ τὰ διαστήματα, ἐμφράττουσι κηπάρια κεκοσμημένα διὰ πρασιῶν ἐξ ἀνθέων καὶ παντὸς εἶδους εὐτυχίων δενδρυλλίων. Οὗτος, ὅτι μὲν εἰς τοῦτο, ὅτι δὲ εἰς ἐκεῖνο τῶν περιφραγμάτων χάριν ψυχαγωγίας θεωρῶν, καὶ ἐκ τῆς διαφορῆς ἀναλογίας, δι' ἣς τὰ φυτὰ ἦσαν πεφυτευμένα καὶ τοῦ εἶδους τῶν ἀνθέων, ἄτινα αὐτόθι ἐκαλλιεργοῦντο, εἰκάζων τὴν καλαισθησίαν ἢ τὸ ἰδιότροπον τοῦ γεωργοῦ, ἐβράδυνε τὸ βῆμα πλησιάζας εἰς τὴν κηπάριον, ὅπου πάντα ἀπέπνεον εὐωδίαν, ἀπλοϊκότητα καὶ κομψότητα. Αὐτὸς ἦτο ὁ τόπος ὅπου δύο ψυχαὶ ἀντερῶσαι συχνάκις διέτριβον, ὁπότε ἡ αὐξοῦσα ἀγωνία τῆς ψυχῆς των ἐπρόδιδε τὰ μυστικά τῆς καρδίας των. Στρέφον τοῦς ὀφθαλμούς ὁ Εὐγένιος ἐκ τοῦ κηπαρίου εἰς τὴν αἰκίαν, βλέπει εἰς κατάγειον δωμάτιον καθήμενν πρὸς τὸ παράθυρον, κατηγῆ νεάνιδα μελανοφοροῦσαν, ἣτις διατελοῦσα περισκεπτος, ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα ἱερὸν βιβλίον. Ἡ ξανθὴ βοστρυχώδης κόμη τῆς, κατέπιπτεν ἐπαγωγῶς ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, τὸ δὲ μελάγχρουν τῆς ἐσθητὸς τῆς καθίστα ἐπιφανεστέρην τὴν λευκότητα τῶν ὤμων καὶ τῶν περικαλλῶν στέρνων τῆς. Ἀνήγειρε μίαν σιγμὴν αὕτη τοῦς δακρύοντας ὀφθαλμούς τῆς πρὸς οὐρανόν, καὶ κύψασα ἐκ νέου τὸ μέτωπον, πέπλος χρυσοῦρης, διότι τοιαύτη πράγματι ἐφαινετο ἡ ὠραία κόμη τῆς, κατῆλθεν ὅπως ἀποκρύψῃ τὸ πρόσωπόν τῆς. Ἐπεκαλεῖτο ἴσως τὸ ἔλεος τοῦ οὐρανοῦ; . . . Τὸ ἔλεος ἐκεῖνο ὅπερ δὲν εὕρισκεν ἐν τῷ ἀθρώπῳ; Ἡ ἡ θλίψις τῆς, ἦτο θλίψις ψυχῆς ἐγκυπτούσης εἰς τὰ θεῖα μυστήρια; Ὁ Εὐγένιος τὴν ἠτένισε χωρὶς οὐδόλωσ νὰ ταράξῃ τὴν ἡσμίαν τῆς ἀθωότητος. . . Ἐρωτύλον βλέμμα ἴσως ἤθελε τὴν παραμυθῆσαι!

Ἐξαικλουθῶν τὸν περίπατόν του ὁ νεανίας ἠσθάνετο σπαραττομένην τὴν καρδίαν, καθότι ἐν αὐτῇ ἀνεζήτει, μὴ δυνάμενος νὰ τὸ ἐπανεῦρῃ, αἰσθημά τι ἰσχυρότερον τοῦ οἴκτου, ὑπὲρ τῆς τόσοσ ἐρωτοπαθοῦς ἐκείνης νεάνιδος, καὶ τόσοσ σκληρῶς ἐγκαταληφθείσης. Ἐνίοτε ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, ὅπως ἀποδιώξῃ ὀχληρὸν λογισμὸν, καὶ ἔλεγε στένων· Τάλαινα Ἐμμα!—Ἐνίοτε ἐμειδία! . . .

Ὁ δυστυχῆς, καταπεπονημένος ὑπὸ τοῦ ἄχθους τῶν δεινῶν του, ἀνοίγει τὴν ψυχὴν του εἰς τὴν χεῖρα, ὡς ὁ πυρέσσων τὸν ἀπεξηραμμένον λάρυγγα, ὅπως καταπῆ τὸ ὕδωρ ὅπερ ἐπαυξάνει τὴν δίψαν του. Ἡ θλίψις τοῦ Εὐγενίου, ὁμοιάζε πρὸς ἠκονημένον ἐγχειρίδιον, ὅπερ δὲν ἐπαυέ ποτε νὰ τὸν πλήτη ἀείποτε βαθύτερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Ἡμέραι ὑπερέαλλοντος ἄλλους ἡμέραι ἀτελεύτητοι διὰ τὴν Ἐμμαν ἣσαν αἱ ἡμέραι καθ' ἃς δὲν ἔβλεπε ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

τὸν Εὐγένιον. Μὴ ὁμοιάζουσα εἰς τὰς ἰδέας πρὸς αὐτὸν, εἶχε ζῆτι ἐποστηριζομένη μόνον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐν αὐτῷ δὲ τὰ πάντα ἐλησμόνει.—Ἄ! νὰ με ἠγάπα εἴθε οὕτος νὰ πύτχει ἐρῶν με, ὅπως ἐγὼ αὐτόν! Ἡδὴ δὲ ὅτε αἰσθάνομαι ἑμαυτὴν τόσοσ μακαρίαν εἰς τὴν θέαν του, εἴθε νὰ ἠδυνάμην νὰ εἶπω ὅτι ἐλεύσεται ἡμέρα, καθ' ἣν θέλει εὐφραίνεσθαι ὡς ἐγὼ, ἅμα με ἀναπολήσῃ εἰς τὸν νοῦν του!—Ἐνῷ ἡ Ἐμμα ἐσκέπτετο τοιοῦτοτρόπως, αἱ νύκτες διεδέχοντο ἀλλήλας λίαν ἀναιραὶ, αὕτη δὲ ἐμέτρει μίαν πρὸς μίαν τὰς ὦρας, ἃς ὁ πυριφλεγῆς ἔρωσ τῆς καθίστα ἀφορήτους.

Ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ φίλου τῆς, ἐδάδιζε μετ' αὐτοῦ κατὰ μόνας.—Εἶμαι ὡς ἀνθρωπος ὅστις συντάττει τὴν διαθέκην του, τῆ ἔλεγεν ὁ Εὐγένιος, τὴν τελευταίαν ἡμέραν καθ' ἣν συνήντησα ἀλλήλους. Βλέπω οἰκίαν, δένδρα, ἀνθρώπους, ἀλλ' ὡς ἄλλοτε ταῦτα μοὶ ἐλάλουν, δὲν μοὶ λαλοῦσι πλέον· κατὰ τὸ παρόν. Ἡ γῆ ἐγένετο ἔρημος δι' ἐμέ . . . Ἡ ζωὴ ἀπίθη ἄνειρον, ἐκλιπόντος τοῦ ἐνυπνίου μένει σκιά, εἰκὼν παρεφθαρμένη . . . Σταγῶν δηλητηρίου ἔσταξε πάλαι ποτὲ εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἡ σταγῶν αὕτη τὴν ὑποδιβρώσκει ἀδικόπως. Δεινὴ πάλιν αἰσθημάτων κατέστη ἡ ὑπαρξίς μου! Ἡ Ἐμμα τὸν ἠτένιζε.—Ἄ! ἂν ἠδύνασο νὰ ἐμβλέψῃς εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας μου, ἤθελες ἴδει ἄγγελον ἐπιθυμοῦντα νὰ πετασθῆ πρὸς τὰ ἄνω, ἀλλὰ σείων τὰς πτέρυγας αὐτοῦ πλησίον τοῦ ἐδάφους, ἐρρύπανεν αὐτὰς διὰ βορβόρου. Θὰ ἔβλεπες τὸν ἀνθρωπον δὲν ὁ Θεὸς εἶχε πλάσει, καὶ τὸν ἀνθρωπον τὸν ἐκ τῶν περιπετειῶν τῆς τύχης ἀλλοιωθέντα! Ἄ! ἂν ἡ καρδία μου αὕτη, ὦ Ἐμμα, ἦτο ὅλη ἐν κάτοπτρον! Ἐν αὐτῷ θὰ ἔβλεπες καὶ σεαυτὴν, ἐκπληττομένη δὲ διὰ τὰ τόσα σου· θέληγτρα, ἤθελες εἶπει· Πόσον εἶμαι ὠραία! Ἡ Ἐμμα ἐντρομος ἔλαβε τὰς χεῖράς του, καὶ προσήλωσε ἐπ' αὐτῷ ἐτι μάλλον ἐρωτικὸν τὸ βλέμμα, οὗτος δὲ ἐξηκολούθει.—Τίς δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν των κατῆστασιν; Τίς δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ τοῦς παλμούς τῆς νεότητος, τὰς νυκτερινὰς ἀγρυπνίας καὶ τοῦς θερμοῦς στεναγμούς; Ἐμμα, προσφιλῆς Ἐμμα, ἡμεῖς δὲν ἔχομεν εἰμὴ ἀθλίαν τινὰ καρδίαν, ὄντα ἐφήμερα, γεννώμενα καὶ ἀποθνήσκοντα, πρὶν ἢ ὁ Παντοδύναμος ἐννοήσῃ ὅτι μία στιγμὴ παρῆλθεν ὡς πρὸς τὴν αἰωνιότητα!

Ἡ Ἐμμα ἀνακύψασα τὴν κεφαλὴν, ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ὠχρὰ, τοῦς ὀφθαλμούς ἔχουσα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένους, οὕτως ὥστε θὰ τὴν ἐνόμιζες ἄγαλμα θεᾶς τινος, ἂν οἱ παλμοὶ τοῦ στήθους τῆς δὲν ἐμαρτύρουν ὅτι ἔξει.—Τοῦς παλμούς οἵτινες συνετάραζάν ποτε τὴν καρδίαν μου ὑπὲρ τινος γυναικὸς, καὶ ἐκείνη δὲν ἦτο σὺ, ὦ Ἐμμα, ἠσθάνθην ὑπὲρ ἄλλης γενναίας καὶ ὑψηλῆς ἰδέας.—Ἐν αὐτῇ ἐνετρύφησα διὰ τοῦ νοῦς, αὕτη μοὶ ἐχαροποιεῖ τὴν ψυχὴν, ὠνειροπόλησα τὴν ἐλευθερίαν τοῦ κόσμου. Ἐνθυμοῦμαι δὲ ὅτι τὸ ἐνυπνιον τοῦτο ἀνατρέχει εἰς λίαν ἀπομεμαρμαμένην ἐποχὴν, σχεδόν τι ἐξηλείφθη ἐκ τῆς μνήμης μου.—Ἡδὴ ζωῆδιὰ νὰ με-

τῶν τὰς ἡμέρας, τοὺς μῆνας, τὰ ἔτη, ἂν δὲ συμπληρωθῶσιν, ἔπειτα τί θὰ ἀπογείνω; Ὅχι συμβῆ εἰς ἐμὲ ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸν σκόληκα, εἰς τὸ ἔντομον, εἰς τὰ πάντα. Ὅχι κλείσω τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀφείς στεναγμὸν, καὶ ἴσως τὸν τελευταῖον.

Ἡ Ἐμμα ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦσα νὰ βαδίζῃ, ἐβράδυνε τὸ βῆμα, μὴ φροντίζουσα ὅτι ἡ οἰκία ἀπέιχε πολὺ μακρὰν, ὁπότε τοὺς κατέλαβεν ἡ νύξ. Ἀμφοτέροι κυριευθέντες ἐξ αἰφνιδίου κοπώσεως, ἐκάθησαν ὁ μὲν παρὰ τὸν δὲ ἐπὶ τινος ἐδάωλου. Ὅχι ἀκτίς τῆς σελήνης ἐπνύγαξε τὸ μέτωπον τῆς ἐρωμένης κόρης, αἱ δὲ σκιαὶ τοὺς ποιεῖσθαι πανταχόθεν, καὶ παντοῦ ἐπεκράτει αἰγὴ. Εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς δεινροστοιχίας ἐφάνετο φωταγωγημένον τὸ ἐπάγλιον, ὅπου συνελθόντες οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὴν ἐσπερίδα, εἶχον ἀρχίσει τὸν χορὸν.

—Νὰ σὲ ἀπολαύσω, νὰ συμμερισθῶ μετὰ σοῦ ὅλας τὰς λύπας, τὰς χαράς καὶ τὰς τέρψεις τοῦ βίου, νὰ μὲ ἦσαι σὺ τὸ ἐγκαλλώπισμα, ἡ κορωνίς, νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ λατρεύω, καὶ νὰ σοὶ λέγω πάντοτε Ἐυγένιε εἶσαι ἰδικός μου!—Καὶ αὐτὸ ἀπεκρίνατο.—Ὅχι σοῦ ἀνίδρυον ἐν τῇ καρδίᾳ μου θρόνον, θὰ σὲ ἀνηγόρευον βασιλίτισσαν, οἱ νόμοι σοῦ θὰ ἦσαν ἔρωτες, καὶ ἔρωτες ἡ ὑποταγή μου, ἐπαναπαύων δὲ τὴν καταπεπονημένην κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ στήθους σου, ἤθελα ὑπνώσει διὰ παντὸς γαλήνιον ὑπνον, ὅτε δὲ ἤθελον ἐξυπνήσει θὰ εὐρισκόμεν πλῆσιόν σου, ὦ ἀγαπητή μου!

Ἡ Ἐμμα ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἤθελε νὰ ἀπομακρυνθῆ. Ὁ Εὐγένιος τὴν ἀνεχαίτισεν.—Ἦθελον νὰ μὲ ἠγάπας οὐχὶ ἐκ παραφορᾶς, ἀλλὰ δι' εὐσπλαγγίαν. Ἦθελον νὰ διετρεῖτο ζωντανὴ εἰς τὸν νοῦν σου ἡ ἐνθύμησίς μου, ἡ ἐνθύμησις ἀνδρὸς περιελθόντος εἰς τοιαύτην ἀπόγνωσιν ἕνεκα τῆς ἀσφαθείας τοῦ παρεκτραπέντος νοῦς του. Ἄν ἠδύνασο τοῦλάχιστον ὁσάκις μὲ βλέπεις νὰ μὲ συμπανῆς, καὶ νὰ μὴ μὲ καταράσῃ, θὰ ἤμην, ὡς ὑπῆρξα πάντοτε δυστυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ ἀντικείμενον οἴκτου καὶ ἀποτροφῆς; εἰς ἐμὲ αὐτὸν, καὶ θὰ ἠδυνάμην νὰ λέγω.—Εὐρον ἔρωτα πλειότερον; ἢ ὅσου ἤμην ἄξιος. Ὁ! ὁ οἰκτός σου ἄς μὲ ἐπιδαψιλεύηται πάντοτε τοῦτο μόνον σὲ ζητῶ. Τοῦτο ἄς μοὶ χορηγῆ ἡ καρδίᾳ σου, καὶ μεταξὺ τῶν δυστυχῶν τοὺς ὁποίους θὰ ἐνθυμῆσαι, νεῦσον, ὥς ἐγὼ νὰ μὴ ἦμαι ὁ ἔσχατος εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν σου, ἐγὼ ὅστις ἠδυνάμην νὰ ἦμαι ὁ πρῶτιστος εἰς τὸν ἔρωτά σου.

Θορυβοῦσι τὰ φύλλα, καὶ μεταξὺ τῶν θάμνων κινεῖται πρᾶγμα τι. Εἶναι ἄνθρωπος ὅστις ὠτακουστεῖ. Ἀνακλυφθεὶς ὑπ' ἀμφοτέρων, προσπαθεῖ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ προβάς ἐν βῆμα προσκόπτει, κλονίζεται, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ κατὰ γῆς. Τρομάζει ἡ νεάνις, ὁ δὲ Εὐγένιος ὄχι ὀλιγώτερον περίφοβος, ἀτενίζει αὐτὸν μάλιστα καὶ μετὰ βίας στηριζόμενον εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ἀναγνωρίζει τὸν τυφλὸν ἐπαίτην.

—Ἄφες τον, ἄφες τον, τῷ φωνάζει ἡ Ἐμμα, δὲν τὸν γνωρίζεις; Εἶναι ὁ ἐπαίτης ἐκεῖνος ξένος ὅστις πε-

ριφέρεται, ἐμπορεύεται καὶ φωμοζοῖται τὴν ἡμέραν, κατὰ δὲ τὴν νύκτα σημαίνει τὸ ὄργανόν του, διὰ τοῦτο τὸν κρίζουσιν εἰς τοὺς γορούς.—Ὁ Εὐγένιος ἀναγνωρίζας αὐτὸν ὁρᾷ νὰ τὸν προφθάσῃ.—Ἄφες τον, ἄφες τον, μὴ τὸν καταδιώκεις, σὲ παρακαλῶ, δι' ἀγάπην... δὲν ἤθελε νὰ εἶπῃ, ἐμοῦ, ἀλλὰ τὸ εἶπε.—Καὶ ἐμοῦ, ἐπέφερε φωνὴ τις, ἣν ἐξέλαβον ὡς τὴν φωνὴν τοῦ προσβύτου, ἐνῶ δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ ἡ ἡχώ διόπερ ἡ Ἐμμα πτοηθεῖσα ἔφυγε καὶ ἐγένετο ἀφαντος ὡς σκιά, ἀφῆκε δὲ τὸν Εὐγένιον καθήμενον ἐπὶ τοῦ λίθου.

Ἦμασσαν ἡ καρδία τοῦ δυστυχοῦς, ἡ καρδία ἐκεῖνη ἣτις εἶχεν ὑποστῆ τοσαύτας πληγὰς. Αὐτὸς παρίστα τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ὑπερποθῶν πρᾶγμα τι εὐαπόκλιτον, οὐχ ἦττον καταπίθεται ὑπὸ ἐνδομύχου τινὸς αἰσθήματος ὅτι δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ τὸ ἀπολαύσῃ ποτέ. Τοῦτο ἀπετέλει τὴν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς του!

(ἔπειτα τὸ τέλος.)

Δ. Α. Τ.

ΦΗΜΗΓΟΡΙΑ ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

[Ταλμουδαϊκός Ἀπόλογος.]

Ὁδεῦον ποτὲ ὁ Ἀλέξανδρος δι' αὐχμηρῶν ἐρήμων καὶ γαιῶν ἀκαλλιεργήτων, ἀφίκετο παρὰ τι βυζίκιον, τοῦ ὁποῖου τὰ νάμακα ἔρρεον σιγῶν διὰ δύο ψυχρινῶν ὀχθῶν. Ἡ ἐπιτολὴ αὐτοῦ μὴ ῥυτιδουμένη ὑπὸ τῆς ἐλαχίστης ἀνέμου ριπῆς, παρίστα τὴν εἰκόνα τῆς εὐφροσύνης καὶ ἐφάνετο λέγουσα ἀφώνως: Ἰδοὺ τὸ ἐνδιαίτημα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀναπύσεως. Πανταχοῦ ἐπεκράτει ἡ ῥεμῖα, οὐδ' ἄλλο τι ἠκούετο ἢ ὁ κελαρυσιμὸς τῶν ὑδάτων, ἅτινα ἐφάνετο ὅτι ἐπιθύρζον ἐπανειλημμένως εἰς τὸ οὐδ' τοῦ ἀπυροκρότου παροδίου: «Πρόσελθε νὰ μεταλάβῃς τοῦ ἐπιβάλλοντος μέρους τῶν ὕδατων τῆς φύσεως», καὶ ὅτι ἐμεμφιμοίρουν ὅτι ἡ πρόσκλησις αὐτῶν αὐτῆ δὲν εἰσηκούετο. Μυρίας τερψιθύμους ἰδέας θὰ ἀνεῖρπιζεν ἡ σκηνὴ αὐτῆ εἰς ψυχὴν θεωρητικὴν πλὴν ἀλλ' ὅμως πῶς ἦτο δυνατόν νὰ θέλξῃ ψυχὴν οἷα ἡ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐμπεφορημένου ὄλου ἐκ φιλοδοξίων σχεδίων κατακτῆσεων, οὕτινος αἱ ἀκοαὶ εἶχον ἐξοικειωθῆ πρὸς τὴν κλαγγὴν τῶν ὀπλων, πρὸς τὰς οἰμωγὰς τῶν θνησκόντων; Ὁ Ἀλέξανδρος ἀντιπαρῆλθε καταπεπονημένος ὅμως ἐκ τοῦ κόπου καὶ λιμώτων, ἠνγκάσθη ὅσον τάχος νὰ ἐπιστῆ. Καθίσας ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν ὀχθῶν τοῦ βύκιος, ἀπεγέσθη τοῦ ὕδατος, ὅπερ τὸν ἐφάνη λίαν ἀναψυκτικὸν καὶ ἀριστον εἰς πόσιν. Διέταξε κατόπιν νὰ μαγειρεύσιν ἰχθύς ἀλιπάστους, ἐξ ὧν ἐκέκτητο ἰκανὴν προμήθειαν, καὶ τοὺς ἐνέβαψεν εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπως συγκρατῆσθαι τὴν ὑπερβάλλουσαν δριμύτητα τῆς γεύσεως αὐτῶν, ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἀπορία τοῦ βλέποντος ὅτι ἀνεθάρσκον ἡλεξικάρδιον ἄρωμα!—Ἐξ ἄπαντος, εἶπεν, ὁ βύας οὗτος, εὐμοιρῶν τοσοῦτον σπανίων ἀρετῶν, μέλλει νὰ ἐλθῇ τὴν πηγὴν του ἐκ τινος εὐδαίμονος καὶ μακαρίας χώρας. Ἄς ἐρευνησώμεν. Κα-

τευθυνηθεὶς ἔπειτα ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς τὰ ἄνω τοῦ βείθρου ἐφθασεν εἰς τὰς πύλας τοῦ παραδείσου ἦσαν αὐταὶ κλεισταί· ἔκρουσε καὶ μετὰ τοῦ συνήθους κόμπου ἐξήτησε νὰ εἰσέλθῃ. Δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ εἰσέλθῃς ἐνταῦθα, ἔκραξε φωνὴ τῆς ἐνδοθεν, ἡ θύρα αὐτῆ ἀνήκει εἰς τὸν Κύριον. Ὁ Κύριος εἶμαι ἐγὼ, ὁ κύριος τῆς ὕψηλιου, ὑπέλαβεν ἀγανακτῶν ὁ μονάρχης, εἶμαι Ἀλέξανδρος ὁ δορικτήτωρ διατί βραδύνετε νὰ μὲ ἀνοίξετε;

—Ὅχι, τῷ ἀπάντησαν, δὲν σὲ ἀνοίγομεν· ἐδῶ δὲν εἶναι ἕτερος γνωστός κατακτητῆς ἢ ὁ δεσπότης τὰ πάθη του· μόνον οἱ δίκαιοι ἔχουν ἐνταῦθα ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπειραθὴν ἀλλ' εἰς μάτην νὰ ἐκβιάσῃ τὰς σκηνὰς τῶν μακάρων καὶ ἀπειλαὶ καὶ ἰκεσίαι ἀπέβησαν ἀνώφελα. Ἐν τέλει βλέπων ὅτι οὐδὲν κατῶρθον, ἀπετάθη πρὸς τὸν φύλακα τοῦ παραδείσου, καὶ τὸν εἶπε. Γινώσκεις ὅτι εἶμαι μέγας βασιλεὺς, γενόμενος περιλάλητος μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ἀνίσως καὶ δὲν θελήσῃ νὰ μὲ εἰσαγάγῃς, δός με τὸ ὑλάχιστον τεκμήριόν τι μαρτυροῦν εἰς τὸν καταπληκτον κόσμον ὅτι ἦλθον ἐνταῦθα, ὅπερ οὐδεὶς πρὶν ἐμοῦ ἐδυνήθη νὰ κατορθώσῃ. Ἰδοὺ, ἄφρον, ἀπεκρίθη ὁ φρουρὸς τοῦ παραδείσου, λάβε πρᾶγμα, δυνάμενον νὰ θεραπεύσῃ τὰ δεινὰ τῆς ψυχῆς σου. Ἐν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα εἶνε ἰκανὸν νὰ σὲ διδάξῃ σοφίαν πλειότεραν παρ' ὅσην μέχρι τοῦδε ἐδιδάχθης ὑπὸ τῶν ἀρχαίων παιδαγωγῶν σου. Τώρα ἐξακολούθησε τὸν δρόμον σου. Ὁ Ἀλέξανδρος ἤρπασεν ἀκορῆτως τὸ χρῆμα ἐκεῖνο ὅπερ τὸν ἐδίδετο, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνὴν του. Πλὴν ἀλλ' ὅπου ἐξέπλάγη, ὁπότε παρατηρήσας τὸ δῶρημα ἐκεῖνο, εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο ἄλλο ἢ τμήμα νεκρικοῦ κρανίου! Τοιαῦτα λοιπὸν εἶνε, ἀνεβόησε τὰ ἐκλεκτὰ δῶρα ἅτινα αὐτοὶ προσφέρουν εἰς τοὺς βασιλεῖς, εἰς τοὺς ἡρώας; Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ τὸν ὅποιον ἀποφέρω καρπὸς ἐκ τοσοῦτων μόχθων, κινδύνων, ἀγώνων; Παράφορος ὑπ' ὀργῆς καὶ βλέπων τὴν προσδοκίαν του διαψευθεῖσθαι, ἀπέριψε μακρὰν αὐτοῦ τὸ ποταπὸν ἐκεῖνο ἄνθρωπινον λείψγον.

—Μέγα βασιλεῦ, εἶπε σοβαρῶς σοφὸς τις ἐκεῖ παρρησιῶς, μὴ περιφρονεῖς τὸ δῶρημα τοῦτο ὅσον εὐτελὲς καὶ ἂν σὲ φαίνεται, κέκτηται ἐξαισίους ἀρετὰς, ὅπως δύνασαι νὰ πληροφορηθῆς τοῦτο ἂν σταθμίσης αὐτὸ πρὸς χρυσὸν ἢ πρὸς ἄργυρον.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐκέλευσε νὰ δοκιμάσῃν προσήχθη μία τρυτάνη τὸ λείψγον ἐπετέθη εἰς τὸ ἐν τῶν τάλαντων αὐτῆς, εἰς δὲ τὸ ἕτερον ὁ χρυσὸς, καὶ πρὸς μέγιστον θαυμασμόν ἀπάντων τὸ ὄστυν ὑπερσταθμίσθη. Προσετέθη καὶ ἕτερον μέταλλον, ἀλλὰ πάντοτε ἦτο ἐλαφρότερον· μάλιστα ὅσον πλειότερος χρυσὸς ἐβέβαλετο εἰς τὴν πλάστιγγα τόσῳ μάλλον αὐτῆ ἐφέρετο πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐκεῖνος ἔκρινεν αὐτὸν ὅτι ἦτο ὁ ἄριστος χρυσὸς, τὸ πρῶτον πρὸς τὸ ἄνω καὶ τὸ δεύτερον πρὸς τὸ ἄνω πλειότερον τοσοῦτου

χρυσῷ. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν βάρος τι δυνάμενον νὰ φέρῃ τὴν ἰσορροπίαν;

—Μάλιστα ὑπάρχει, ὑπέλαβεν ὁ σοφός· ἀρκεῖ μικρὸν πρᾶγμα. Καὶ δρᾶτιων ὀλίγον χάμα, ἐπεκάλυψε δι' αὐτοῦ τὸ ὄστυν, ὅπερ παρρησιῶς ἀνυψώθη μετὰ τῆς πλάστιγγος.

—Νόστιμον καὶ τοῦτο, ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλέξανδρος· δύνασαι νὰ μὲ ἐξηγήσῃς τὸ τοιοῦτον φαινόμενον;

—Μέγα βασιλεῦ, ἀπεκρίνατο ὁ σοφός, τὸ σύντριμμα τοῦτο τοῦ ὄστυς εἶνε τὸ ἐμπερικλειον τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὸν ὄγκον, εἶνε ἀπεριόριστος κατὰ τοὺς πόθους· ὅσα περισσώτερα κέκτηται τόσα περισσώτερα ὀρέγεται· οὐδὲ χρυσὸς οὐδὲ ἄργυρος οὐδὲν συλλήβδην τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν ἐξαρκεῖ πρὸς κόρεσιν τῆς πλεονεξίας του. Ἀλλ' ἅμα ὡς καταβῆ εἰς τὸν τάφον καὶ ἐπικαλυφθῆ διὰ χόδς καταπαύει αὐτόθι ἡ ἄπληστος φιλοδοξία του.

(μετάφρασις Δ. Σ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ.)

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΙΟΡΔΑΝΗΣ.

Ὁπόσας ἀναμνήσεις ἐξεγείρει ἐν τῇ διανοίᾳ ἐκάστου τὸ ὄνομα τοῦτο. Καθὼς ὁπότεν παρατηρῶν τις συντροφίαν νεανίσκων, — οἵτινες ἐξερχόμενοι εἰς τὴν ἐξοχὴν κάμνου τρέλλας, παιγνιδίζοντες, τρέχοντες καὶ γελῶντες χοροπηδῶσιν εἰς τὰ χρυτάρια, ἀνακαλῆ εἰς τὴν μνήμην τὴν ἡλικίαν καθ' ἣν καὶ οὗτος τὰ αὐτὰ ἐπραξε καὶ στενάζει—οὕτω ἂν ἐπιστήσωμεν τὸν νοῦν ἐπὶ τινος γεγονότος ἢ πράγματος μνημονευομένου ἐν τῇ Ἱεραῖ Ἱστορίᾳ, μεταφερόμεθα νεερώς πρὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καθ' ἣν ἠκροαζόμεθα ἀφηγούμενα ἡμῖν τὰ συμβάντα τῆς τε νέας καὶ πλαιῖας Διαθήκης.

Ὅτε διηγούντο ἡμῖν περὶ τοῦ Ἰορδάνου, τίς οἶδε, πόσα φαντασιοκοπήματα ἐτάραττον τότε τὸν νοῦν μας! Ἐνομιζόμεν αὐτὸν ὡς μέγαν ποταμὸν, οὔτινος τὰ βείθρα ἐξέπεμπον ἀρμονίαν οὐρανίων φθόγγων, ῥυτιδούμενον ὑπ' αὔρας μυροβολούσης γλυκύθημα μύρα, ἅτινα ἐπεκτείνόμενα ἐπλημμύρουν ἀμβροσίᾳ τὴν χώραν ἐκείνην!

Ἐνταῦθα θέλομεν προσπαθῆσαι νὰ ὑποδείξωμεν ἐν μικρογραφίᾳ τὸν κλασσικὸν Ἰορδάνην, ὅστις δὲν εἶναι χεῖμαρρος ξηρὸς καὶ ἄθλιος ὡς συνήθως ὑπολαμβάνονται οἱ ποταμοὶ οἱ ἀρχαῖοθεν φημιζόμενοι, οὔτε μέγας ποταμὸς, ἂν παραβάλωμεν αὐτὸν μὲ ἐκεῖνους τοὺς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, οὐδὲ συνήθως παρατηρούμεν.

Αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἀρχόμεναι ἐκ τῶν μεσημβρινῶν φαράγγων τοῦ μεσημβρινοῦ Ἀντιλίβανου, περιβρέχονται ἐκασταχόθεν ἐκ τῶν ὑπερκειμένων διακλαδώσεων τῆς ἀλύσεως ταύτης. Οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὡς ἀληθῆ τὸ Ἰορδάνου πηγὴν, τὴν ἀρχαίαν Καισάρειαν τοῦ Φιλίππου (Banias ἢ Paneas), ὅπου ὑπάρχει μέγα σπήλαιον

ἐξ οὗ ἀναβλύζει σημαντικὸν ποσὸν ὑδάτων. Ὁ ρυάξ υὔτος συμμίγνυται ἀπώτερον μετὰ τινος ἄλλου ρεύματος βορειανατολικῶθεν κατερχομένου καὶ σήμερον εἶναι καλούμενον Δά ν. Ἀμφότερα τὰ ρεύματα ταῦτα συνενδύμενα ἀπαντῶσι μακρότερον τρίτον ρυάκα, Hasben, λεγόμενον, καὶ διὰ τῆς κοιλάδος Uadi el Teim διερχόμενον. Ἐκπηγάζει δὲ οὗτος ἐκ τῶν πέριξ τοῦ Hasbeya πρὸς βορρᾶν καὶ χύνεται εἰς τὰς δυτικὰς φάραγγας τοῦ ὄρους Ἐρμώνος. Τὸ ὄρος Ἐρμών, ἔχει ὕψος 9, 500 ποδῶν, συνέχεται δὲ μετὰ τοῦ Ἀντιλιβάνου ἐκ τοῦ ὄρους τούτου ἄρχεται ὁ Ἰορδάνης.

Μετὰ πορείαν ὀλίγης ἐκτάσεως, ὁ Ἰορδάνης ρίπτεται εἰς τινὰ ἰλυώδη καὶ πολυδύνακον λίμνην, 2 λευγῶν μήκους, καὶ μιᾶς πλάτους, ἣτις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ξηραίνεται κατὰ τὸ θέρος. Εἶνε τὸ Ἰδωρ Μερῶν τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἡ λίμνη Σαμοχονίτης τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ Χουλὲ (Hulè) τῶν Ἀράβων.

Ἐξερχόμενος ἐκ τῆς λίμνης Μερῶν ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης, διέρχεται τὴν ὠραίαν πεδιάδα τοῦ Χουλὲ, ἡ τῆς τοσοῦτον ἄλλοτε περιφήμου καὶ γονιμωτάτης Γαλιλαίας. Αὕτη σήμερον μόνον δημητριακὰ καὶ ὀλίγον βάμβακα παράγει, πλὴν ἄλλ' ὅμως πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ ἀνταποκριθῆ πρὸς τὴν ἰδέαν, ἣν οἱ ἀρχαῖοι εἶχον σχηματίσει. Ὁ Ἀβραὰμ ὤφειλε νὰ διέλθῃ αὐτὴν, ἀφίχθεις ἐκ Μεσοποταμίας· ὑπάρχει ἐνταῦθα γέφυρά τις, ἡμίσειαν λεύγαν ἀπέχουσα τῆς λίμνης, τανῦν ὀνομαζομένη «Γέφυρα τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβου», καθότι, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ πατριάρχης ἐκεῖνος διέβη ἐκεῖθεν τὸν ποταμὸν μετὰ τῶν υἱῶν του, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς πατρίδος γῆς τῶν προγόνων του. Ἡ πεδιάς Χουλὲ, ἔχει ἐκτασιν μήκους δύο λευγῶν καὶ ἡμισείας· ἐπὶ τοῦ δικαστήματος δὲ τούτου ἐκτείνεται ὁ Ἰορδάνης καὶ ρίπτεται εἰς δευτέραν λίμνην μεῖζονα καὶ θελκτικωτέραν τῆς πρώτης, εἰς τὴν λίμνην Γενισαρέτ ἢ Τιβεριάδα ἢ Θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἡ; τὸ ὄνομα ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην ἐκάστου τοσαύτας ἱερὰς ἀναμνήσεις. Αὕτη ἔχει μήκος 2½ λευγῶν καὶ πλάτος μιᾶς καὶ ἡμισείας, κείται δὲ 700 πόδας ταπεινωτέρα τῆς ἐπιφανείας τῆς Μεσογείου καὶ περιλαμβάνει θελκτικὰς ὄρεινὰς ὄχθας καὶ ὕδατα διαφανῆ πλήρη ἰχθύων. Ἐνταῦθα οἱ πλεῖστοι τῶν Ἀποστόλων ἐπιβάνοντες τῶν ἀλιευτικῶν ἀκατίων, περιέπλεον τὴν θάλασσαν, ρίπτοντες τὰ δίκτυά των ὡς ἀλιεῖς.

Περὶ τὰς ὄχθας ταύτας, ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδιατρίβων εὐχαρίστως, καὶ ἐν ταῖς περὶ τὰ ὑψώματα κώμαις, ἐκέρυττε θεῖοις ρήμασι τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου εἰς τοὺς συναθροισζομένους λαοὺς. Ἐνταῦθα ὑποδεχόμενος εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, ἐδημηγόρει ἐν μέσῳ διαφόρων ὁμίλων ὑπὲρ τῆς οὐρανίου κληρονομίας· διὰ δὲ τῆς θείας αὐτοῦ εὐγλωττίας, ἐβρόντα, συνεκύκα, οὕτως εἰπεῖν, τὴν Γαλιλαίαν ἄπασαν καὶ ἐθαυματουργεῖ ἐν λόγοις καὶ ἔργοις.

Ἡ χώρα, ἣτις ὑπὸ τῆς λίμνης περιβρέχεται, εἶνε

ἡ γραφικωτέρα, ὑγιεινωτέρα καὶ ἡ μᾶλλον γόνιμος τῆς Παλαιστίνης. Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, καὶ οἱ νεώτεροι περιηγηταί, πάντες ἐπιβεβαιοῦσι τὴν μαρτυρίαν ταύτην, ὡς πρὸς τὴν Γαλιλαίαν καὶ τὴν ὠραίαν λίμνην αὐτῆς. Ἐπὶ τῶν ὄχθων ταύτης ὑπῆρχαν παλαιὰ ποτὲ διάφοροι πόλεις, αἵτινες ἤδη ἠφανίσθησαν, ἡ δὲ Καπερναοὺμ, Ἰεριχὼ, Βηθαϊδᾶ, μόλις ἔχνη τινα τῆς ὑπάρξεώς των ἐπέφησαν. Δὲν εὐρίσκειται σήμερον καθ' ἅπασαν τὴν λίμνην ἢ μία καὶ μόνη ἀθλία λέμβος, ἀφ' ἧς συνήθως ἐλλεῖπει ὁ ὁδπγός· ἴσταμένη δὲ ἐκεῖ ὡς ὕστατον καὶ ἱερὸν μνημεῖον εὐκλεῶν ποτὲ χρόνων, καθ' οὗς πληθὺς λέμβων καὶ ἀκατίων διέσχίζον τὰ ὕδατα τῆς Γενισαρέτ, ἐξ ὧν ἐπρωταγωνίστουσιν ἐκεῖνοι τῶν ἀλλείων μαθητῶν τοῦ Σωτῆρος, καὶ αἵτινες ἐχρησίμευσαν τὸ θέμα τῶν πρώτων τοῦ Χριστοῦ θαυμάτων. Τὰ δίκτυα τοῦ Σίμωνος Πέτρου δὲν ὑπάρχουσι πλέον· μόλις δὲ ἤθελέ τις παρατηρήσει ὀλίγους Ἀραβικοὺς τολμῶντας νὰ πλεύσωσι τὰ ὕδατα ἐκεῖν, ὡσανεὶ ἤθελον ἐρωτήσαι αὐτοῦ; τί ἀπέγειναν οἱ πολυπληθεῖς αὐτῶν συγκάτοικοι. Ἡ ἐρημία καὶ ἡ σιγὴ διεδέχθησαν τὴν ζῶην καὶ τὴν τύρβην, ἣτις ἐβασίλευε περὶ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης. Οὐδ' ἄλλο τι ἐμψυχοῖ αὐτὴν ἢ ἡ ἀνάμνησις τῆς ὑπαρξάσης ἐποχῆς, τῆς περιφήμου ἐκεῖνης ἐποχῆς, καθ' ἣν ἔλαβον χώραν αἱ Εὐαγγελικαὶ σκηναὶ, αἱ προπαρασκευάσασαι τὴν ἀναγέννησιν τοῦ κόσμου. Εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος ἢ σιγῶσα φύσις εἶνε τοσοῦτω εὐγλωττος, τοσοῦτω κατασκευτικῆ, ὅσῳ ἐν τῇ ἁγίᾳ Γῆ. Οὐδεμία ἄλλοθι χώρα εἶνε ἀξιοτέρα ἐπισκέψεως πρὸς τοῦ περιηγητοῦ καὶ ἣτις νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν του, μὴ ἐξαιρουμένης καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Ἰορδάνης, ἐκρέων ἐκ τῆς λίμνης Τιβεριάδος, ἀκολουθεῖ τὸν ροῦν αὐτοῦ πρὸς μεσημβρίαν, μεταξὺ δύο ἀλύσεων ὁρέων, αἵτινες σχηματίζουσι τὴν βυθίαν καὶ θερμὴν ἀμώδη κοιλάδα Γόρ. Ἡ κοιλάς καὶ ὁ ἐν ταύτῃ διατρέχων ποταμὸς εὐρύνεται ἐπὶ πεδιάδος, ἣς τὸ ἡμισὺ διαρρέει ὁ Ἰορδάνης. Ἡ πεδιάς αὕτη εἶνε ἡ μεγαλειτέρα τῆς Παλαιστίνης. Οἱ Ἀραβικοὶ ἀποκαλοῦσι αὐτὴν el Ghor, ἔχει δὲ θέαν κατὰξῆρον καὶ μελαγχολικὴν Αἰ περιπλανώμενοι φυλαὶ αἵτινες διατρέχουσι αὐτὴν ἐκ διαλειμμάτων, μετὰ βίας εὐρίσκουσι νοσφράς τινὰς νομάς διὰ τὰ ποιμνιά των. Ἐν τῇ πεδιάδι ταύτῃ, πρὸ τῶν ἀκρολοφίων τοῦ Γαλαὰδ, ὁ Ἰεφθάς ἐξωλόθρευσε τοὺς Ἐφραϊμίτας, διαβὰς τὸν Ἰορδάνην. Πρὸς τὴν Ἰεριχὼ, ὅπου ἡ πεδιάς κατέχει 2 λευγῶν πλάτος, λημβάνει ἐκεῖθεν τὴν ἐπωνυμίαν, Πεδιάς τῆς Ἰεριχῶ. Ἐνταῦθεν οἱ Ἑβραῖοι εἰσῆλθον εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας. Ἡ παράδοσις ὑποδεικνύει ἐκεῖ τὸ σημεῖον ἐνθα ἔλαβε χώραν ἡ θαυμασιὰ διάβασις τοῦ Ἰορδάνου ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν, προπορευομένης τῆς κιβωτοῦ. Μετὰ τεσσαράκοντα ἐτῶν νομαδικὸν βίον ὑπὸ τὸν Μωϋσῆα οἱ Ἰσραηλιταὶ εἰσώρμησαν εἰς τὴν πεδιάδα ταύτην. Ὁ ἔμπειρος καὶ πλήρης συνέσεως στρατηγός αὐτῶν Ἰησοῦς τοῦ Νκυῆ, ὅστις διεδέξατο τὸν Μωϋσῆα, ἐπὶ κατ

φιλῆς 600,000 μαχιμωτάτου στρατοῦ, ἐστρατοπέδευσε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Διαβὰς τὸν Ἰορδάνην, ἱεροῦ πρότερον ἀπέστειλε κατασκόπους διὰ τὴν πόλιν Ἰεριχὼ καὶ τὰ περίχωρα, ἐώρτασε τὴν εορτὴν τοῦ Πάσχα, στήσας θυσιαστήριον εἰς μνημόσυνον τοῦ θαύματος ἐκεῖνου ἧτοι τῆς ἀβρόχου διαβάσεως· εἰς τὴν ἀνέγερσιν δὲ τοῦ θυσιαστηρίου, ἐκάσῃ φυλὴ ἔθεσε μέγα λίθον ἐκ τοῦ Ποταμοῦ.

Τέλος διττὰς καὶ ἱερὰς ἀναμνήσεις ἀνακαλεῖ ἡ τοποθεσία αὕτη, ἣτις οὕτω μία ἐκ τῶν ἀξιοσημειωμένων τῆς Ἁγίας Χώρας ἀνακαλεῖ δηλονότι τὸ κήρυγμα Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ τὴν βάπτισιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν.

Οἱ Ἀνατολίται χριστιανοί, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἡμεῖς εἰ ὀρθόδοξοι, τρέφομεν διὰ τὴν πεδιάδα τῆς Ἰεριχῶν ἰδιάζουσαν λατρείαν. Καθ' ἕκαστον ἔτος, κατὰ τὰς εορτὰς τοῦ Πάσχα, πολλαὶ χιλιάδες χριστιανῶν ἐξερχόμενοι σωηδὸν ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, πορεύονται πρὸς τὰς ὄχθας ἵνα βαπτισθῶσιν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ, ἐνθα ὁ Χριστὸς ἔλαβε τὸ βάπτισμα.

Εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν σεπτῶν ἐκεῖνων μερῶν, ὁ Ἰορδάνης χύνεται εἰς τὴν νεκρὰν θάλασσαν ἵνα μὴ ἐξέλθῃ πλέον.

Τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Μερῶν κείνται σχεδὸν ἴσα πρὸς τὴν ἐπιφανείαν τῆς Μεσογείου. Ἐκ τοῦ μέρους τούτου μέχρι τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης τὸ διάστημα εἶνε ὡς ἔγγιστα 30 λευγῶν. Ὁ Ἰορδάνης διατρέχει ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, καταρρέων διὰ πτώσεων ἐλικοειδῶν καὶ ὀρμητικῶν, ἰδίως δὲ ἀπὸ τῆς λίμνης Τιβεριάδος. Ἡ κοιλὰς λοιπὸν ταπεινοῦται κάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς Μεσογείου, γνωρίζομεν δὲ τῷ ὄντι ὅτι περὶ τὰ 400 μέτρα, τοῦλάχιστον, εἰσὶ τὰ ὕδατα τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης χαμηλότερα ἐκεῖνων τῆς Μεσογείου. Ἰπάρχει λοιπὸν ἐκεῖ ὡς βαθύτατον κοίλωμα ἢ Νεκρὰ Θάλασσα ἐν ἧ ὁ Ἰορδάνης καταρρέει μὴ δυνάμενος ποτὲ νὰ τὴν πληρώσῃ κατὰ συνέπειαν τῶν προξενουμένων ἐκεῖ ἐξαιτισίσεων.

(ἐράνισμα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ Δ. Δ. ΜΑΡΓΑΡΗΣ).

Αἱ δημόδεις διηγήσεις τῆς Γερμανίας δὲν εἶναι πάντοτε φανταστικαὶ· συνεχῶς δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παραβολαὶ προωρισμέναι νὰ καταδείξουν ἐν ἐνεργείᾳ ἠθικὰς τινὰς ἀληθείας. Γοιούτη εἶναι καὶ ἡ κατωτέρω, ἣτις προτίθεται νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ ἀγαθὸν ἀδύνατον νὰ πηγάσῃ ποτὲ ἐκ τοῦ κακοῦ, καὶ ὅτι ὁ πατήρ ὅστις παρ' οὐδὲν λογίζεται τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῶν τέκνων του, ὀφείλει θάπτον ἢ βράδυσον νὰ αἰσθανθῆ τὰ ἀποτελέσματα τῆς μοθηρίας του. Τὸ θέμα τοῦτο ποικίλλον εἰς τὰ καθέκαστα, ἀλλὰ τοῦ ὁποῖου εἶναι ἀπαράβλητος ἡ συμβολικὴ ἔννοια, διεξήχθη μετὰ πολλῆς χάριτος ὑπὸ τοῦ Οὐλάνδου εἰς τὸ ἐπόμενον ποίημα.

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΑΥΤΟΥ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΟΥΤΑΤΕΡΕΣ.
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Τρεῖς νεάνιδες ἠτένιζον πρὸς βαθειάν τινα κοιλάδα.

Ἀφίχθη ἔφιππος ὁ πατήρ των, φορῶν ἱμάτιον χαλυβδόχρουν.— Καλῶς ἦλθε, πάτερ μου! τί φέρεις εἰς τὰς θυγατέρας σου;

—Κόρη μου, κίτρινοφόρε, σήμερον ἐφρόντισα διὰ σέ. Τὰ κοσμήματα ἀποτελοῦν τὴν μόνην σου τέρψιν, λάβε τὴν χρυσὴν ταύτην ἄλυσιν! Τὴν ἤρπασα ἐκ τινος ὑπερφάνου ἵπποτου καὶ τὸν ἐφρόντισα.

Ἡ νεάνις ἔλαβε τὴν χρυσὴν ἄλυσιν, κατῆλθεν εἰς τὴν κοιλάδα, καὶ εὔρε τὸν ὅποιον ὁ πατήρ της εἶχε θανατώσει.—Σὺ κείσαι ὡς ληστὴς ἐπὶ τῆς λεωφόρου, εὐγενῆ ἵπποτα! Ἄλλ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, οὕτως εἶπε, τὸν ἔλαβον εἰς τὸν βραχίονά της, τὸν ἔφερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἔθαψεν εἰς τὸν τάφον τῶν πειτέρων της. Μετὰ ταῦτα συνέσφυρξε τοσοῦτον ἰσχυρῶς περὶ τὰν λαιμὸν της τὴν χρυσὴν ἄλυσιν, ὥστε ἀπέθανε.

Δύο νεάνιδες ἠτένιζον πρὸς βαθειάν τινα κοιλάδα. Ἀφίχθη ἔφιππος ὁ πατήρ των φορῶν ἱμάτιον χαλυβδόχρουν.— Καλῶς ἦλθε, πάτερ μου! τί φέρεις εἰς τὰς θυγατέρας σου;

—Κόρη μου, πρασινοφόρε, ἐφρόντισα διὰ σέ. Ἡ θήρα εἶνε ἡ μόνη σου τέρψις, σὲ φέρω ἐν ἀκόντιον τὸ ὅποιον ἀφῆρσα ἀπὸ ἀγρίου τινα κυνηγόν, ἀφοῦ τὸν ἐφόνευσα.

Αὕτη ἔλαβε τὸ ἀκόντιον καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ δάσος. Ἡ κυνηγετικὴ φωνὴ της ἦτο Θάνατος! Ἐφθασεν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ κυνηγός.— Ἦλθον, εἶπεν, ὑπὸ ταύτην τὴν φιλύραν, καθότι ἡ καρδιά μου με ἐκάλει ἐνταῦθα. Αὕτη ἐπλήγη διὰ τοῦ ἀκοντίου, οὕτως ὥστε ἔπεσαν ἐκτάδην ἡ μὲν παρὰ τὸν δέ. Ἐκελάδησαν περὶ αὐτοῦ; τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ δὲ χλοερά φύλλα τοῦ κατακάλυψαν.

Μία νεάνις ἠτένιζε πρὸς βαθειάν τινα κοιλάδα. Ἀφίχθη ἔφιππος ὁ πατήρ της, φορῶν ἱμάτιον χαλυβδόχρουν.— Καλῶς ἦλθε, πάτερ μου, τί φέρεις εἰς τὴν θυγατέρα σου;

—Κόρη μου, λευχείμων, σήμερον ἐφρόντισα διὰ σέ. Τὰ ἄνθη εἶναι ἡ μόνη σου τέρψις, ἐγὼ δὲ σὲ φέρω ἐν λευκότερον τοῦ ἀργύρου. Τὸ ἔλαβα ἐκ τινος γεωργοῦ, ὅστις με τὸ ἀπεποιήθη καὶ τὸν ἐφόνευσα.

Αὕτη ἔλαβε τὸ ἄνθος, τὸ ἔθηκεν εἰς τὸν κόλπον της, ἐπορεύθη εἰς τὸν κῆπον, ὅστις τέως ἔθελγεν αὐτὴν, καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τινος κρυστολοίστου γηλόφου, καί:—Ω! ἀνεφώνησεν, ἀν ἡδυνάμην νὰ μιμηθῶ τὰς προσφιλεῖς ἀδελφάς μου! Ἀλλὰ φεῦ! τὰ ἄνθη δὲν θανατώνουσι. Τότε περίλυπος, ὠχρὰ, προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἄνθους, τὸ ὅποιον εἶχε φέρει ὁ πατήρ της ἐωσοῦ ἐμαράνθη, καὶ ἄχρις ὅτου αὕτη ἡ ἰδία ἔπεσε κατὰ γῆς νεκρά.

(μετάφρασις Δ. Ι. Μ.)

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἀποθνήσκων εἶπε εὐχὰ προετίμων νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, χαίρων ὅμως ὅτι ἀποθνήσκῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαοῦ μου.

Καταχωρίζομεν ἐν τῇ Κορίνῳ τὴν κατωτέρω φῶδὴν τοῦ ὑψηλοῦς Ζακυνθίου ποιητοῦ Κάλβου, καθὼ σύμφωνα πρὸς τὰς παρούσας περιστάσεις τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, οὐτινος οἱ πολιτικοὶ ἡμῶν ἀφῆρσαν πᾶσαν ζωτικὴν ἰκμάδα αὐτενεργείας, ἀναθέσαντες τὰς αὐτῶν ἐλπίδας εἰς μόνην τὴν Διπλωματίαν. Σ. τ. Δ.

Ἡ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Τῆς θαλάσσης καλῆτερα Φουσκωμένα τὰ κύματα Νὰ πνίξουν τὴν πατρίδα μου Ὡσάν ἀπελπισμένην, Ἐρημον λέμβον

Εἰς τὴν γῆν, ἵς τὰ νησιά Καλῆτερα μίαν φλόγα Νὰ ἰδῶ παντοῦ χυμένην, Τρώουσαν πόλεις, δάση, Λαοὺς κ' ἐλπίδας.

Καλῆτερα, καλῆτερα Διεσκορπισμένοι οἱ Ἕλληνες Νὰ τρέχουν τὸν κόσμον, Μὲ ἐξαπλωμένην χεῖρα Ψωμοζητοῦντες,

Παρὰ προστάτας νᾶχωμεν. Μὲ, ποτὲ δὲν ἐθάμβωσαν Πλούτη, ἢ μεγάλα ὀνόματα, Μὲ, ποτὲ δὲν ἐθάμβωσαν Σκήπτρων ἀκτίνες.

Ἡμεῖς διὰ τὸν σταυρὸν Ἀνδρείως ὑπεμαχόμεθα, Καὶ σεῖ: ἐδοθησάτε Κρυφὰ τοὺς πολεμοῦντας Σταυρὸν καὶ ἀλήθειαν.

Δὲ νὰ θεμελιώσῃτε Τὴν τυραννίαν, τιμᾶτε Τὸν σταυρὸν εἰς τὰς πόλεις σας, Καὶ αὐτὸν ἐκολεμήσατε Εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ ξίφος σφίξαι Ἕλληνες— Τὰ ὄμματά σας σηκώσατε— Ἰδοῦ—εἰς τοὺς οὐρανοὺς Προστάτης ὁ Θεὸς Μόνος σας εἶναι

Καὶ ἂν ὁ Θεὸς καὶ τ' ἄρματα Μᾶς λειψῶσι, καλῆτερα Πάλιν νὰ χρεμετίσωσι Ἐς τὸν Κυθαιρῶνα, Τούρκων Ἀγριαὶ φοράδες,

Παρὰ . . . Αὔ, ὅσον εἶναι Τυφλὴ καὶ σκληροτέρα Ἡ τυραννίς, τοσοῦτον Ταχυτέρως ἀνοίγονται Σωτήρια θύραι.

ΣΥ ΚΑΝ ΕΥΤΥΧΕΙ.

Τῷ ὡς ἀδελφῷ φίλῳ Α. Σ.

Ἄφου ἀμείλικτος εἰμαρμένῃ Οἰκτρὸν μοι ὄρισε μαῦρον βίον, Ἄφου ἄλλοτον ἤλπισα μέλλον Καὶ τὸ εὐρίσκω ὅπως ἄλλοτον, Ἄφου ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην Νὰ φεύγῃ εἶδον πᾶσα ἐλπίς μου; Κ' εἶναι ἀφόρητος τῶρα πλέον Κόλασις. Ἄδης, ἢ ὑπορξίς μου, Τὸ τελευταῖόν μου δεξιά χεῖρα Καὶ εἰς σὲ κἂν εἶθε νὰ δῶς ἡ τύχη, Τοῦ βίου πᾶσαν εὐδαιμονίαν, Σὺ κἂν εὐτύχει.

Τὸ βλέπω· πρέπει νὰ ἀποθάνω. Μὴ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν δὲν θνήσκω! . . . Ὡς ἐν ἀγρία πλανῶμαι ἐρήμῳ Ὅασιν, ὅπου φεῦ! δὲν εὐρίσκω. Ἐχε ὑγείαν! διὰ σὲ μόνον Φεύγουσα ἄλγους δάκρυα γόνυ, Τὰ πάντα γαίρους' ἂν καταλίπω Σπαρτασομένη, πλὴν σὲ ἀφίνω. Ἐχε ὑγείαν! τῆς ἀκρατοῦς μας Φιλίας τήρει πιστῶς τὴν μνήμην, Τὸ παρελθὸν μας μὴ λησμονήσῃς, Μέννησο φίλῃ σου ὅτι ἤμην. Ἡ τελευταία εὐχὴ μου εἶναι Εἰς σὲ κἂν εὖνους νὰ ᾤν' ἡ τύχη, Ὅ,τι μ' ἠρνήθη κἂν νὰ σοὶ δώσῃ Σὺ κἂν εὐτύχει.

ΦΩΤ. Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΟΥ.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Η ΜΑΝΑ.

—Γιατί, μάνα, ἡ Μαρία, Δὲν μιλεῖ, τὰ χέρια κρῦα Καὶ τὰ μάτια της κλειστά; Χθὲς μοῦ εἶπε πῶς θὰ παίξει Κίεῖς τὸν κηπὸν μας θὰ τρέξει; Μὲ ἐμένα συντροφιᾷ.

—Ὡ παιδί μου, τὴν Μαρία Χθὲς τὴν νύκτα ἡ Παναγία Μὲ γλυκὰ τρία φιλιὰ Τῆς ἐσφάλισε τὸ στόμα Τὰ δρό μάτια καὶ τὸ χροῦμα Τῆς ἐπῆρε καὶ λαλιὰ.

Ἐχει καὶ ἡ Παναγία Τὸ παιδί της—ἡ Μαρία Μὲ ἐκείνη θὰ γελά Καὶ θὰ παίξῃ ὡς μὲ σίνα, Ὅθιαι δὲ ἀγαπημένα Τοῦ Θεοῦ καλὰ παιδιὰ

—Κ' ἐγώ, Μάνα, κρῦα χεῖρα Οὐλοῦ νᾶχω, τὴν Μαρία

Νᾶχω πάντα ἵς τὸ πλευρόν Τότ' ἐγὼ καὶ ἡ Μαρία Μὲ τ' ἀγόρι καὶ τὰ τρία Θέλει κάμωμεν χορόν

Χάρος ποῦ παραμονεύει Γιὰ ν' ἀρπάξῃ ὅ,τι εὐρεῖ, Ρόδα δύο ζευγαρωτά Μ' ἕνα ὄρψιμον τὰ ρίπτει Εἰς τὸ σάββανον τὰ κρύπτει, Ἀγγελουδιὰ ζηλευτά.

Μαύρη Μάνα πικραμένη Ἐς τὸ φαρμάκι βουτημένη Χύνει δάκρυα πικρά, Δύο τᾶξε δρό τὰ γάνει, Τὸ κερὶ καὶ τὸ λιθάνι Ἐχει τῶρα συντροφιᾷ!

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑΡΙΑ τῶν ἐν τοῖς γράμμασιν, ὄρατις τέχναις καὶ ἄλλοις κλάδοις τοῦ κοινωνικοῦ βίου διχλωμψάντων Κερκυραίων ἀπὸ τῶν μέσων τῆς προεθλήτης ἐκτονταετηρίδος μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς ἐνεστῆτος, μετὰ προσθήκης πλείστων τε καὶ ποικίλων σημειώσεων καὶ ἄλλων εἰδήσεων περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ τε φιλολογικοῦ καὶ κοινωνικοῦ αὐτῶν βίου, ὑπὸ Λυκευτοῦ Βρακίνη, Κερκυραίου. Τεῦχος Α'. Κέρκυρα. Τυπ. ὁ Κοραῆς 1877.

ΜΕΡΟΠΗ, τραγωδία τοῦ Ἀλφιέρου εἰς πράξεις πέντε, μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Γεωργίου ἱερ. Χαλᾶ. Ἐν Κεραλλήνῃς. Τυπ. ἡ Ἐχώ. 1877.

Ἡ ΔΙΜΝΗ ἐκ τῶν τοῦ Λυκευτοῦ, παράφρασις Ἀριστοτέλους Βαλκωρίτου. Ἀθήνησιν, γραφίτων τῆς Ἐστίας 1878.

L' ANNEE ARCHEOLOGIQUE ET PHILOLOGIQUE Revue des études classiques Prix de souscription 30 Mare dans tous les etats de l' union postale. Berlin NW. Friedrich Str. 101. Οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὰς κλασσικὰς μελίτας καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσι γῶνιν τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀποταθήτωσαν ἐν Παρισίοις πρὸς τὴν διεθυσσιν αὐτοῦ παρὰ τῆς κυρίας Alfred Sauton, libraire à Paris, Rue du Bac 41.

ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ. — Ἡ καθ' ἡμᾶς πρόδοσις τοῦ πολιτισμοῦ, ἂν δὲν κατῴθιωτε νὰ θέσῃ φραγμοὺς καὶ νὰ ἀποτρέψῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀλλοτρουσίας, ἂν δὲν ἠδυνήθη ὑπερῶν τοῦ κόσμου τὸν βροτολοιογόν Ἄρην νὰ καταστήσῃ, ἔργον ὑπερ πιθανῶς οὐδέποτε κατορθωθήσεται ὅσον καὶ ἂν ἐργάζωνται πολιτευόμενοι καὶ φιλόσοφοι. διότι ἐνφ' οὗτοι προσπαθοῦσι νὰ τελειοποιήσῃ τὸν πολιτισμόν, οἱ βασιλεῖς τελειοποιῶσι τὸν πόλεμον, ἐπιτυχῶν ὅμως μέγιστόν τι ἔργον, ἀξίον τοῦ αἵματος ἐν ᾧ ζῶμεν καὶ τῶν ἀρχῶν ἃς καθ' ἑκάστην ἐπαγγελόμεθα.

Ἡδυνήθη νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς εὐανθρωπίας τὰ θέματα τοῦ πολέμου, τοῦ ὀλεθροῦ τούτου τῆς ἀνθρωπότητος, ἐνεργητικῶς ὀρθοσκέματος, ἐθιμοκρίτου καὶ φιλίας.

Εἶναι λίαν παρήγορον καὶ εὐέλπιν εἰς τὸν μύλλοντα νὰ ριψοθή ἐναντίον σιρᾶ: ὀλοκλήρου πυρίνων στομάτων βροχίαν ἀδιάλειπτον σφαιρῶν ἐξερρυγόντων, νὰ προγνωρίζῃ ὅτι ἂν μὲν ὁ θάνατος ἐπισκεφθῇ αὐτόν, ἡ μνήμη αὐτοῦ ἔσται ἀγῆρω, ἂν δὲ μόνον τραυματιοθῇ, θὰ εὖρη κατόπιν γέρας τρυφεράς καὶ καρδίας ἀλόγοις καὶ παθαινομένοις ἐπὶ ταῖς σιμοφοραῖς τῶν ἀνθρώπων, αἵτινες θέλουσι παρῆσαι αὐτῷ, θυσιασθέντι ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, πάσας τὰς δυνατάς περιποιήσεις ἀγρυπνοῦσας ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενούντος καὶ συδομήν αὐτομένου

Ἡ ἐν Ἀθήναις πρὸ πολλοῦ συστηθεῖσα τῇ μερίμνῃ καὶ πρωτοβουλίᾳ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείδος Ὀλγας ἑταιρία τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εὖρεν, ὡς εἶδος, ἡγῶν καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

Καὶ οὕτως ἐνταῦθα ἐπιτροπὴ Κυριῶν τῆς ἐκλεκτῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας, δραστηρίως ἐργασθεῖσα συνέλεξε πολυεθῆ χειρτεχνήματα καὶ ἕτερα εἶδη, κεντηθέντα μετὰ πηλεωπέου ὑπομονῆς καὶ δεξιότητος ὑπὸ ἀξιολόγων δεσποινίδων, ἅτινα ἐκ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐξήθηκον ἐν τῇ λέσχῃ ὁ Ζακυνθίου, ὅπως πωληθῶσι πρὸς ὄφελος τῶν τραυματιῶν. Καθὰ πληροφοροῦμεθα, μέχρι τοῦδε εἰσπράχθησαν 7 χιλ. φράγκων ἐκ τῶν ἐργοχείρων τούτων, πολλῶν τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν φιλοτιμομένων νὰ πληρῶνσιν αὐτὰ λίαν ἀδρῶς, ἀφ' οὗ προκύπτει περὶ τοῦ ἱερωτάτου τῶν ἔργων. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν δὲ σκοπέων, πρὸ δύο ἐβδομαδῶν ἐδόθη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἀσύλου Μαρτινέγκου θεατρικὴ παράστασις ὑπὸ τῶν ἀξίειαινων μαθητῶν τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου Ἀνδρ. Μαρκοπούλου, Δημητρ. Παπαδοπούλου, Ἀνδρ. Βαρβακού, Γεωργ. Μαντινέσιου, Σπυρ. Δραγώνα καὶ ἄλλων. Ζῆλου, ἡτικ: ἐπέφερον εἰσπραξίην 500 δραχμῶν ὡς ἰσχυρῶς καὶ ἐν τῷ ἐκπαιδευτήριῳ τοῦ κ. Γ. Τρικάρου ὁ «Πρακτικὸς» ἐγένετο ἑτέρα παράστασις.

Ἐλατὸς ἀφελὲς ὀφειλομένης νὰ προσφέρῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ ὑπερ τοιαυτῆς ἀνάγκης, πολλῶν μαλλόν ἤδη, ὅτε ἴσως τῆς αὐτῆς μητρος πλάσματα μέλλουσι τὰ αὐτὰ δευρὰ νὰ ὑποστώσι.

Μηνιαῖος πίναξ τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Δήμου Ζακυνθίων.

(Κατ' ἐπίσημον ἀπογραφὴν οἱ κάτοικοι τοῦ δήμου Ζακυνθίων ἀνέρχονται εἰς 20.050 ἑστῶν 10.310 ἄρρεν. καὶ 9.740 θήλ. Ἐν τῇ πόλει ὑπάρχουσιν 17.505, οἱ λοιποὶ ἐν τοῖς παραδρειαῖς τοῦ δήμου.)

ΑΠΟΒΙΩΣΕΙΣ.

Table with 4 columns: Δεκέμβριος (ἄνδρες, γυναῖκες), Νοέμβριος (ἄνδρες, γυναῖκες). Rows include Εντερίτις, Μαρasmus, Ἀτελ. διάπλασις, Αἰμορρογία, Τυφοειδὴς πυρετὸς, Ὑδρωψ, Βρογχίτις, Αἰματοδιάλυσις, Ἐκλημψία, Καρδιακά, Γάγγραινα, Πνευμ. φθίσις, Ἀδυν. πνευμονίτις, Συγκοπή, Φθίσις, Ἀποπληξία, Φημάτωσις πνεύμον, Μηνιγγίτις, Παραλυσία, Ἀτελ. Ἀνάπτυξις, Ἀδυνκμ. πυρετὸς, Σπασμοί, Γῆρας, Κρκινίος τοῦ μαζοῦ, Πνευμονίτις, Λιθίσις τῆς κύστεως, Ἐλῶ' η; καχεξία, Ἀπόσ. τοῦ λαίμου.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Table with 4 columns: Δεκέμβριος, Νοέμβριος. Rows include Ἀρρενα γνήσια, Θήλεα, Ἀρρενα νόθα, Θήλεα.

ΓΑΜΟΙ

Table with 4 columns: Δεκέμβριος, Νοέμβριος. Rows include Ἀγάμων μὲ ἀγάμους νέας, με χήρας, Χήρων μὲ με ἀγάμους νέας.

Εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή ἐμπορευμάτων τοῦ τελωνεῖο Ζακύνθου

Table with 4 columns: Δεκέμβριος, Νοέμβριος. Rows include Εἰσαγωγή δρ., Εξαγωγή.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΙΝΝΑ ανταλλάσσεται με πᾶν περιοδικόν καὶ πᾶσαν ἔφημερίδα, προσέτι δὲ ἀναγγέλλει πᾶν βιβλίον, οὔτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ΟΙ προμηθεύοντες ὀκτῶ συνδρομητὰς, προπληρώνοντας τὴν συνδρομὴν των, λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἐπὶ ἓν ἔτος δωρεάν.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἄρχονται τὴν 1.ην Μαρτίου καὶ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐτήσιαι.

ΠΑΣΑ ἀφορῶσα τὸ περιοδικὸν ἐπιστολὴ, μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ περιέχουσαι χρήματα πρέπει ν' ἀποστέλλωνται ἐπὶ συστάσει γαὶ νὰ ἐπιγράφωνται οὕτω: «Πρὸς τὸν ἐκδότην τοῦ περιοδικοῦ Κόριννα».

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσι τὴν Διεύθυνσιν, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ αὕτη ὀφείλει νὰ πέμπῃ τὰ φυλλάδια, ἄλλως ἢ Διεύθυνσις θεωρεῖται ἀνεύθυνος.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Προπληρωτέας

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ..... δραχ. **6** | ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ...δραχ. **8** | ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ...φράγκ. **8**

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῷ ἐκδότη κ. Χρήστῳ Σ. Χιώτῃ καὶ ἐν τῷ γραφῷ τῆς Κορίννης ἰακμένῳ ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἢ Ἐπτάνησος, παρὰ τῆ τῆ πλατεία Ἀναλήψεως.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Γεωργίῳ Σδρίνια, τυπογράφῳ, — Ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Γ. Κοκκινάκῃ. — Ἐν Σύρῳ παρὰ τῷ κ. Δημ. Ἀθηναίῳ. — Ἐν Κερκύρα παρὰ τῷ κ. Σπυρίδωνι Πιπούλῃ. — Ἐν Κεφαλληνίᾳ παρὰ τῷ κ. Ἐπαμινώνδα Ἀννίνῳ. — Ἐν Λευκάδι παρὰ τῷ κ. Ἰωάννῃ Σταματέλῳ. — Ἐν Ναυπάκτῳ παρὰ τῷ κ. Πλάτωνι Πάνῳ. — Ἐν Πύργῳ παρὰ τῷ κ. Ἀλεξάνδρῳ Κολαίτῃ. — Ἐν Χαλκίδι παρὰ τῆ συντάξει τῆς ἔφημερ. «Εὐβοία». — Ἐν Καλάμαρις παρὰ τῷ κ. Α. Μπενῆ. — Ἐν Φιλιπποῖς παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Κατσάρῳ. — Ἐν Λονδίῳ παρὰ τῷ κ. Χ. Ρουσιάνῳ. — Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Μ. Ι. Γεδεῶν. — Ἐν Μασσαλίᾳ παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Ὑόρκ. — Ἐν Θεσσαλονίκῃ παρὰ τῷ κ. Ἀναστασίῳ Παλιαστᾷ. — Ἐν Πόρτ—Σάιτ παρὰ τῷ κ. Γ. Παπανικολάου. — Ἐν Σμύρνῃ παρὰ τῷ κ. Φ. Τερτσέτῃ. — Ἐν Φλωρεντίᾳ παρὰ τῷ κ. Δ. Συγούρῳ. — Ἐν Ἰβραίλα παρὰ τῷ κ. Γ. Φώτῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ